

NEPAGEIDAUJAMAS KRISTUS

...išitikinęs, kad mes visi esame laimingi, būdami čia, sveiki ir stiprūs. Tik pagalvokite, kad šiandien yra daug žmonių, kurie negalėjo atvykti į tarnavimą dėl ligos ir daugybės kitų negerų dalykų. Ir kai kuriuos atskyrė mirtis. Kitus atitolino liga. Ir kitus atitolino nusivylimai. Bet Dievas vėl surinko mus kartu, kad tarnautume Jam. Mes taip džiaugiamės dėl šių dalykų.

² Ir dabar, susirenkant kartu, aš tiesiog norėčiau pasakyti keletą žodžių apie mūsų paskutinį susirinkimą užsienyje, kur jūs visi taip uoliai meldėtės už mus, kad Viešpats duotų mums didį tarnavimą. Jis davė. Ir mums džiugu pranešti, kad buvo išgelbėta daug sielų, tai svarbiausias dalykas - išgelbėtos sielos, gimusios į Dievo Karalystę. Mes, žinote, mes . . .

³ Kryžiaus pamokslavimas atneša pastabumą, jis atneša rūpesčių tai išjudina, ir mes negalime tikėtis, kad būsime nuo viso to apsaugoti. Mes tiesiog turime priimti juos tokius, kokie jie ateina. Taigi, mes—mes turėjome šiek tiek rūpesčių, kai mes palikome Ciurichą. Taigi aš galiu paaiškinti, kaip tai buvo.

⁴ Bažnyčia, pirmu reformatoriumi buvo Martynas Liuteris, kaip mes visi žinome. Ir antru buvo Cvinglis, Cvinglis įėjo—į . . . iš . . . į Šveicariją. Ir ten, Ciuriche buvo pirma Biblija, išversta į anglų kalbą, visa Biblija, iš pirmojo vertimo, buvo išversta Ciuriche, Šveicarijoje. Jie vis dar laikosi senosios Cvinglio idėjos. O Cvinglio vertimas neigia nekaltą prasidėjimą. Jis netiki nekaltu gimimu. Jie pasakė, kad Jis buvo Juozapo Sūnus, „vadinamas Dievo Sūnumi“.

O mes tikime, kad Jis buvo Dievo Sūnus, kad Jis gimė iš Tėvo, Dievo, kuris davė Jam Jo gimimą per sukūrimą.

⁵ Ir Bili Graham, gerai žinomas, beveik visi jį pažįsta, jis buvo ten viena diena ankščiau, nei aš. Ir nors jie nekritikavo to vargšo vaikino, tik šaipėsi iš jo, kur neturėjo . . . Jiems nereikėjo šito daryti. Jie kalbėjo: „Jis pasidarė cheminį bangavimą savo plaukams“. Ir sakė: „Jis atėjo į bažnyčią, tarsi eitų ne į bažnyčią, o į orkestro aikštę“. Ir sakė: „Jis pamokslavo kaip nuostabus amerikietis, muilo pardavėjas“. Ir—ir kalbėjo: „Jūs galėjote užuosti jo kvapą dešimties pėdų atstumu, dėl jo kvėpalų“, - ir tiesiog panašius dalykus, tiesiog tyčiojosi iš to vaikino. Dėl ko? Jis to nenusipelnė.

⁶ Aš girdėjau Bilį, aš taip pat buvau ten. Jis pamokslavo aukščiausią Viešpaties Jėzaus Kristaus Dieviškumą. Teisingai. Jis sakė: „Yra daug vyrų, kurie būna tvirti, ir filosofai, ir taip toliau, bet Jėzus Kristus buvo Pačiu Dievu, apreikštu kūne“.

⁷ Broli, aš šaukiau „amen“ taip garsiai, kaip tik galėjau, kadangi aš žinau, kad tai tiesa. Aš tikiu tu. Na, žinoma, aš mačiau koku būdu jie elgėsi su juo, aš papuoliau tiesiai į jo vietą. Pradėjau iš karto nuo aukščiausiosios Dievybės, kad Jėzus Kristus buvo Jehova Dievas, apreikštas kūne. Na, tai darant, Viešpats per tą penkių naktų susirinkimą davė mums penkiasdešimt tūkstančių sielų.

Ir tuomet, kai jie išgirdo, kad mes vyksime į Vokietiją... Taigi, ten, tai valstybė ir bažnyčia. Ką bažnyčia sako valstybei, tą valstybė ir daro.

⁸ Ir mes dažnai mokėme apie tai, daug kartų... Jeigu aš čia turiu ką nors iš savo draugų katalikų, aš dabar sakau tai ne tam, kad prikaišiočiau jūsų bažnyčiai. Ne, pone. Aš turiu tūkstančius ir dešimtis tūkstančių draugų katalikų. Bet mes dažnai galvodavome apie ankstyvasias dienas, kada Katalikų bažnyčia susivienijo kartu su bažnyčia ir valstybe, popiežiškosios Romos dienomis, ir kokius persekiojimus tai atnešė.

⁹ Na, broli, protestantai yra tokie pat blogi, jei dar ne blogesni. Protestantų bažnyčia su manimi elgėsi du kart blogiau, nei kada nors tai darė Katalikų bažnyčia. Stai taip. Taigi, tada, kai jie nuvyko ten ir pasiuntė į Vokietiją, liepė vokiečių valdžiai manęs nepriimti. Kad aš absoliučiai buvau prieš jų mokymą, ir aš buvau niekas kitas kaip apsišaukėlis ir, kad manęs nepriimtų.

¹⁰ Ir jie įrengė ten stadioną, kuriame tilpo trisdešimt tūkstančių žmonių. Kai jie atsisakė, kad aš turėčiau nuolatinį futbolo stadioną, na, dėl valstybės, kuriai jis priklausė, Hitleris pastatė ten, tada jie išėjo ir pastatė brezentinę katedrą, kur galėjo susėsti apie trisdešimt tūkstančių, atidengė šoną, taigi jūs dar galėjote susodinti juos gale. Mes turėjome kažkur trisdešimt tūkstančių po stogu. Ir jie atsiuntė žinią, kad—kad aš buvau apsimitėlis, ir kad manęs iš viso nepriimtų.

¹¹ Ir taigi, tada vyriausybė susėdo ir pasakė, kad nykščiai žemyn - aš negaliu atvykti. Dr. Gugenbul, draugas, kuris... Valstybės patikėtinis nusiuntė pranešimą, nuvyko ten ir pasakė: „Ne, pone. Jis negali įvažiuoti. Mes nepriimsime jo“.

¹² Taigi, jis nuvyksta. Tai yra amerikiečių zonoje, Kar... Karlsro, kas reiškia „Čarljo poilsis“. Jis nuvyko ten pas amerikiečių armijos pulkininką, ten, amerikiečių okupuotoje zonoje. Jis nuėjo pas pulkininką ir paklausė: „Kodėl mes negalime priimti šio amerikiečių evangelisto, kad jis atvažiuotų?“

Jis pasakė: „Jie ten turėjo Bili Greham, ir, - pasakė, - kodėl mes negalime įsileisti šito brolio?“

Ir taigi pulkininkas atsakė: „Na, aš nematau, kodėl mes negalėtumėte“. Paklausė: „Kas yra tas pamokslininkas?“

Atsakė: „Tai brolis Branhamas“.

¹³ Pasakė: „Brolis Branhamas“. Pasakė: „Jis meldėsi už mano motiną, ir ji buvo išgydyta Amerikoje“. Taigi, brolis, kuris atvėrė duris. Nesudarė jokio skirtumo dėl to, ką jie pasakė. Tai atvėrė duris. Taip jie atvėrė duris, ir—ir mes nuvykome tiesiai ten ir turėjome susirinkimą.

¹⁴ Pirmą vakarą, įeinant, minioje. . . Mes nebūtume—nebūtume pamokslavę Dieviškojo išgydymo. Mes laikėmės šiek tiek atokiau nuo to; tiesiog nesimeldėme už ligonius. Pirmą, mes pritraukėme juos prie Evangelijos, pirmą, kad būtų įsitikinę. Taigi, kad išvesti mane, apsaugant, kad nebūčiau nušautas iš po krūmų, jie paėmė vyrus, ir tiesiog malėsi aplink ir aplink mane, štai taip, kad. . . jie negalėtų nusitaikyti į mane, suprantate, kol aš neįėjau. Ir mus užpuolė pirmą naktį, su automobiliu. . . Na, tiesiog fanatikai. Ir—ir aš įsėdau į mašiną normaliai. Bilis, aš turėjau sugriebti jį, kad jis įliptų, kadangi kažkas jo vos nepačiupo. Ir taigi, tuomet, kai mes įėjome. . .

¹⁵ Tuomet antrą, trečią naktį mes pradėjome melstis už ligonius. Tą naktį jie atvedė ant pakylos, viena iš mieliausių patirčių, kurias aš kada turėjau savo gyvenime. Maža mergaitė. . . Taigi, tai ne. . .

¹⁶ Taigi, šis grubumas - tai ne vokiečių žmonėms. Jie yra patys mieliausi žmonės, kuriuos aš kada nors sutikau savo gyvenime. Aš sakau jums, jeigu aš gyvenčiau kur nors, be Amerikos, bet kuriuo laiku - tai aš išsirinkčiau Vokietiją. Ir jie nuolankūs. Jie yra daug geresni už šveicarų. Su šveicarais viskas gerai, bet šveicarai niekada neturėjo jokių problemų.

¹⁷ Tiesiog kaip amerikiečiai čia, suprantate, mūsų—mūsų niekada nebombardavo čia ar kas nors. Mes tiesiog. . . Karas užėina, mes gyvename dėka žemės turtų, vaikinai išeina ir miršta, ir sugrižta, mes niekada to nematome.

¹⁸ Bet tie vokiečiai buvo naikinami, kur jų motinos buvo sudegintos dujomis, ir jų rankos. Jie rasdavo jų skeletus, gulinčius ten, su kūdikiu, priglaustu prie jos krūtinės, štai taip. Jie žino, ką reiškia malda. Ir jie nuolankūs ir noriai darantys.

¹⁹ Ir taigi tą vakarą, susirinkime, visi žurnalistai aplinkui ir visa kita. Ir visų bažnyčių kritika, ir nei vienos iš jų neremiamas. Taigi mes tiesiog surengėme susirinkimą, ir tūkstančiai netgi negalėjo gauti vietos, kad nusigauti iki palapinės ir tos vietos, kur mes buvome.

²⁰ Ir tuomet, kol Šventoji Dvasia judėjo, ir mane apėmė įkvėpimas; ten gulėjo moteris, ir pasakiau jai, kad jos stuburas buvo perskirtas pusiau, išėstas tuberkuliozės. Ji buvo prižiūta prie lentos. Aš pasakiau: „Atriškite ją“.

Gydytojas atsistojo ir pasakė: „O, jūs negalite to padaryti!“

²¹ Aš pasakiau: „Atriškite ją, nes TAIP SAKO VIEŠPATS“. Ji pakilo ir nubėgo per tą pastatą, buvo tokia pat sveika ir normali,

kokia tik ji galėjo būti. Ir jos—jos . . . Ji buvo basa, ir užlipo ant pakyls.

²² Maždaug praėjus penkiolikai minučių po šito, jie išrikiavo maldos eilę. Ir atėjo maža mergaitė, maždaug šešių ar aštuonių metų, maždaug mano mažosios Beki amžiaus, dvi ilgos kasos, kabančios ant jos nugaros. Ji vos nenukrito nuo pakilos. Jie pagavo ir atvedė ją. Kai ji priėjo prie manęs, ji pradėjo baksnoti savo . . . jos maža galvelė buvo čia, ir ji apglėbė mane savo mažomis rankutėmis štai *taip*. Ji buvo akla, gimė akla. Ji niekada nematė.

²³ Ir kai mes už ją meldėmės, sąžiningai, draugai, aš tikiu, netgi jeigu aš bučiau niekingiausiu veidmainiu pasaulyje, Dievas pagerbtų šito kūdikio tikėjimą. Uždėjau jos rankas štai taip, ir jos mažutė galvelė buvo prigludusi prie mano krūtinės. Ir aš meldžiausi už ją. Ir aš pasakiau Viešpačiui: „Aš palikau Beki ir jas namuose, verkiančias, Tu žinai. Bet aš . . . Tu siuntei mane čia, aš tikiu, kad melsčiausi už šį vaiką“.

Ir kai aš pakėliau jos mažą galvelę, ji apsidairė. Ji paklausė: „Kas tai per daiktai?“

Aš atsakiau: „Tai šviesos, brangioji“. Suprantate? Ir ji . . . Vertėjas jai pasakė.

²⁴ Taigi, tada, ji galėjo—ji galėjo matyti. Ir jos mama pradėjo šaukti ir užbėgo ant pakilos. Ir ji niekada anksčiau nebuvo mačiusi savo mamos. Ji pradėjo glostyti jos skruostus. Ji paklausė: „Ar tu esi mano mama?“ Ji pasakė: „Tu tokia miela.“ Ir panašiai. Ji dar niekada gyvenime nebuvo mačiusi savo mamos.

²⁵ Ir štai atėjo vyras, sekantis, buvo vyras, kuris buvo gimęs kurčias ir aklas, maždaug penkiasdešimties penkių. Niekada nekalbėjo ar girdėjo savo gyvenime. Ir kai jis pradėjo girdėti ir kalbėti, ir jis . . . Jie kalbėjosi su juo pirštais, žinote. Ir aš jam pasakiau: „Dabar kalbėkite ir pasakykite jam, kad jis pasakytų tik tai, ką jis . . . aš sakau“. Ir aš pasakiau: „Mama“.

Jis pasakė: „Mama“.

Aš pasakiau: „Aš myliu Jėzų“.

²⁶ Jis pasakė: „Aš myliu Jėzų“. Ir vertėjas buvo . . . Jis buvo vokietis, kalbantis angliškai, kadangi tai vienintelis dalykas, kurį jis kada nors girdėjo, suprantate, tiesiog ten, buvo vienintelis dalykas, kurį jis galėjo pasakyti - buvo—buvo angliškai. Suprantate, jis galėjo kalbėti angliškai, taip pat kaip ir vokiškai. Jis tiesiog gimė Vokietijoje. Taigi jūs suprantate, ką aš turiu omenyje? Jis galėjo kalbėti angliškai dėl to, kad tai buvo viskas, ką jis kada nors girdėjo, ir tai buvau aš, kalbantis su juo. Suprantate? Aš pasakiau: „Sakyk, mama“. Ir jis sakė: „Mama“.

Ir aš—aš pasakiau: „Sakyk: „Aš myliu Jėzų““.

„Aš myliu Jėzų“.

Ir aš pasakiau: „Šlovė Viešpačiui“.

Pasakė: „Šlovė Viešpačiui“.

²⁷ Ir vertėjas turėtų atsakyti tam vokiečiui vokiškai, buvo vėl išversta iš anglų į vokiečių. Tai bent, sekančią dieną, laikraščiai nušvietė viską.

²⁸ Taigi valstybiniai bažnyčių tarnautojai, jų grupė atvyko ir jie norėjo papusryčiauti su manimi, ir atvyko apie du šimtus, tris šimtus. O, aš manau, kažkas panašaus kaip ši bažnyčia, pilna žmonių. Jie susirinko didžiuliame viešbutyje, ir jie pasakė: „Jeigu Tai galėtų būti įrodyta kaip Tiesa, kad Tai nebuvo kerai“. Pasigailėk! Pasakė: „Jeigu Tai nebūtų kerai“, - na, jie būtų pasirošę išstoti prieš bažnyčią ir išeiti, jeigu jie nepriimtų To.

²⁹ Taigi, nuėjęs tą rytą, aš paklausiau: „Broliai, kerai? Tai absoliučiai, visiškai neįmanoma, kad koks nors demonas turėtų ką nors bendro su Dieviškuoju išgydymu“. Aš pasakiau: „Aš— aš mesiu iššūkį tam, visur. Visas Šventas Raštas yra prieš tai. Ir apskritai velnias neturi jokios galios tame, kad padarytų kokią nors Dievišką išgydymą“. Aš pasakiau: „Velnias nieko neturi, kas gali išgydyti. Jeigu taip yra. . . Pats Jėzus pasakė: „Jei šėtonas gali išvaryti šėtoną, tuomet jo karalystė suskiltų ir negalėtų išsilaikyti“. Suprantate? Jis negali išvaryti šėtono. Išgydymas ateina tik iš Jėzaus Kristaus“.

³⁰ Ir taigi, jie kurį laiką ten pasėdėjo, ir jie pasakė: „Na, mes negalime suprasti šių regėjimų. Mes—mes tiesiog nežinome“. Pasakė: „Mes, ką mes galvojame, yra. . . Jūs turėsite mums tai paaiškinti“. Pasakė: „Mes manome tai, kad jūs dieną vaikštote aplink tuos namus, ir išdalinate žmonėms jų maldos korteles, o vakare atvedate juos ant pakylės, ir tuomet jūs pasikalbate su jais, ir jūs žinote kokios pas juos ligos, ir viską apie jų gyvenimą“.

³¹ Aš pasakiau: „Broli, aš nemoku kalbėti vokiškai, ir aš negaliu. Pažvelkite čia“. Aš pasakiau: „Kai man yra duodamas regėjimas, aš net negaliu pasakyti jų vardo. Aš turiu jį pasakyti paraidžiui. Tai paraidžiui pasako jų vardus ir vietas, iš kur jie atvykę, kaip: ‚v, x, y; o, p, k, r,‘ kažkas panašaus į tai, esančiais jų vardais“. Aš pasakiau: „Kaip aš darau? Paklauskite žmonių. Sužinokite iš jų. Na, - pasakiau, - vyrukai išdalina maldos korteles tiesiai susirinkime. Ir kaip dėl tų, kurie netgi neturi maldos kortelių?“

„Na, - jie pasakė, - na, ar negalėtų šito daryti velnias?“

Aš pasakiau: „Ar gali velnias gydyti?“ Pasakiau: „Jei tai. . .“
Aš pasakiau. . .

„Ar tai galėtų būti protinė telepatija?“ - paklausė jie.

³² Aš atsakiau: „Na, ar gali protinė telepatija padaryti, kad aklas galėtų matyti?“ Aš pasakiau: „Argi jie nekalbėjo tą patį apie mūsų Viešpatį? Kai jie pasakė: ‚Na, šiame žmoguje velnias‘.

Jie matė Jį, išpranašaujantį dalykus ir kalbantį žmonėms. Jie sakė: „Jame velnias“. Ir fariziejai atsistojo ir pasakė, kita jų grupė, pasakė: „Ar gali velnias padaryti aklą reginčiu?“ Ne, pone. Jis negali“.

Taigi, tą rytą per pusryčius, jie ten turėjo puikų vokiečių fotografą kad nufotografuotų pusryčius.

³³ Taigi, mes visi žinome, kad mūsų kameros yra mažos mėgėjiškos, nepanašios į vokiškus objektyvus. Visi žino tai, kas perka teleskopus, arba vokiškus. . . Na, pavyzdžiui, mūsų nedidelė Argus kamera. Aš turiu tokią. Ją galima nusipirkti už šešiasdešimt devynis dolerius, kartu su visa įranga. Ir tai - trisdešimt penki milimetrai. Gerai. Vokiška Leica, trisdešimt penkių milimetrų, kainuoja penkis šimtus dolerių. Tai tik skirtumas tarp šešiasdešimt devynių ir penkių šimtų dolerių. O, ir tai gana toli nuo ko nors mūsų. . . jų objektyvų ir mūsų.

³⁴ Ir pas juos buvo didžiulė kamera, įrengta ten, fotografuojanti susirinkimą - pusryčius. Ir jie klausinėjo, kaip tas įkvėpimas. . . Jie pasakė: „Na, mes jaučiame, kad tai tam tikros rūšies strategija. Tai kažkas kito, ką—ką jūs turite. Tai - protinė telepatija. Ir tie vokiečiai galbūt gali, pažiūrėti į savo korteles, arba kažką kitą, ir jie gali perduoti tai jums“.

Aš paklausiau: „Tada kaip vyksta išgydymas?“ Paklausiau: „Kas išpranašauja tuos dalykus, kas, kada turi įvykti?“

„Na, - pasakė, - galbūt tai taip pat yra protinė telepatija“.

Ir aš pasakiau: „Tuomet jūs netikite Dievu“.

„O, mes tikime Dievu, žinoma. Mes tikime Dievu. Bet mes ne. . .“

³⁵ Aš pasakiau: „Broli, jūs—jūs tiesiog gimėte aklas, štai ir viskas. Suprantate? Jūs, jūs gimėte aklas, ir aš abejoju, ar jūs kada nors gausite savo regėjimą ar ne“. Ir aš pasakiau: „Jei. . . aš verčiau jau būčiau fiziškai aklas, nei štai taip būčiau dvasiškai aklas. Na, - aš pasakiau, - jums ir toliau būtų geriau, jei kiekvienas iš jūsų būtų visiškai aklas, turėtumėte būti vedžiojami už akių. . . už rankų, taigi jūs neturėtumėte akių. Leiskite kam nors būti jūsų akimis, kad vestų jus“. Aš pasakiau: „Jums būtų geriau. Bet, - pasakiau, - kadangi jūs matote dalykus, kuriuos troško pamatyti pranašai. Jūs matote dalykus, kuriuos troško pamatyti didieji vyrai, ir, vis dėlto jūs nenorite tuo patikėti“. Aš paklausiau: „Na, ar teisingai apie jus kalbėjo Izaijas, sakydamas: „Jūs turite akis ir nematote, ir ausis, bet negirdite“. Ir apie. . .“

Jie pasakė: „Gerai, jeigu tai Viešpaties Angelo paveikslas, kurį jūs turite ten ant pakylės, - paklausė, - kaip dėl šito?“

³⁶ Aš atsakiau: „Tai įrodymas, mokslinis įrodymas, kad Jėzus Kristus vis dar gyvas ir valdo“. Aš pasakiau: „Tai tas pats Ugnies Stulpas arba Šviesa, kuri sekė Izraelio vaikus, ir pervedė

juos per dykumą, ir atvedė juos į pažadėtąją žemę. Ir bet kuris skaitytojas žino, kad tai buvo Sandoros Angelas, kuriuo buvo Jėzus Kristus“. Ir aš pasakiau: „Jis buvo su Tėvu prieš pasaulio sukūrimą. Jis visada buvo. Ir Jis yra tas pats šiandien“.

„O, - pasakė, - mes girdėjome apie jūsų amerikietiškus stebuklus, Dieviškojo išgydymo tarnavime, ir dalykuose“.

³⁷ Aš pasakiau, „Aš nekalbu apie juos. Tai ne ta tema. Aš dabar kalbu apie savo tarnystę. Tie broliai gali ginti savo. Bet, - aš pasakiau, - aš kalbu apie savo. Suprantate?“

Ir jis pasakė: „Na, mes girdėjome visa tai, ir panašius dalykus“.

³⁸ Aš tariau: „Na, jeigu jūs norite tikėti - jūs esate tikintysis. Jeigu nenorite, tuomet jūs nesate tikintysis, štai ir viskas.“ Ir aš pasakiau: „Aš negaliu to paaiškinti. Nėra jokio reikalo man bandyti tai. Nes jei aš bandyčiau, aš bandyčiau paaiškinti Dievą. O kas gali paaiškinti Dievą? Ir Dievas padarė tai taip, kad nei vienas iš mūsų negalėtų paaiškinti Dievo. Mes tikime Dievu tikėjimu. Ne regėjimu, ne žinojimu; o tikėjimu, mes tikime Dievu. Dievas yra... turi būti priimamas tikėjimu, neiš... nepaaiškinamas. Jūs turite priimti tai. Jei tai yra paaiškinama, tuomet jums nebereikia naudoti tikėjimo, jeigu jūs galite tai paaiškinti. Suprantate, jums nereikia... Jūs galite papasakoti apie detales“.

³⁹ Kiek iš jūsų tai supranta? Ar jūs suprantate? Jūs negalite paaiškinti Dievo. Jūs turite tikėti Dievu. Jums tai yra paslaptis, bet jūs turite priimti tai. Tai vienas iš jūsų tikėjimo pagrindų - priimti tai, ko negalite paaiškinti. Amen. Tokiu būdu. Štai taip. Suprantate, jūs turite kažką paaiškinti ir tikėti kažkuo, ko... Aš turiu omenyje, tikėti tuo, ko jūs negalite paaiškinti. Neįmanoma paaiškinti to.

⁴⁰ Na, jie sėdėjo ir kasėsi sau galvas. Ir, o, žinote, kaip Dievo suverenumas visada veikia. Ar ne taip? Nesvarbu, kas vyksta, Dievas darbuojasi. Kaip tik tą kritinę akimirką, pačiu laiku, kai šimtai tų valstybinės bažnyčios pastorių, sėdėjo ten per tuos pusryčius.

⁴¹ Ir ši didžiulė vokiška kamera, buvo įrengta ten. Kad ji nufotografuotų, o paskui suktų ratuką, apverstų tai, lygiai taip pat, kaip trisdešimt penkių milimetrų, tik *tokio* didumo. Didelė kamera, fiksuojanti viską kaip šita, tik nufotografuoja ir suka tai, ir toliau fotografuoja.

⁴² Ir maždaug tuo metu aš pasakiau: „Minutėlę. Tas, apie kurį aš kalbu, dabar yra čia“. Aš pasakiau: „Jis—Jis yra čia, dabar“. Pasakiau: „Aš Jį matau. Ir Jis juda“. Na, vokietis nukreipė savo kamerą tiesiai ta kryptimi.

Jis tarė: „Aš pabandyčiau“. Jis nufotografavo.

⁴³ Aš pasakiau: „Tai šis vyras, stovintis tiesiai čia. Jis yra trisdešimties tūkstančių komunistų lyderis, stovintis ten“. Ir vertėjas jam tai perdavė. Aš pasakiau: „Jis ne vokietis“. Pasakiau: „Jis yra italas. Jis kilęs iš Italijos“. Ir aš tariu: „Jis visai ne vokietis“.

„Ir tai buvo tiesa,“ - jis pasakė.

Ir aš tariu: „Jūs tik neseniai tapote . . . ėtikėjote“.

„Taip“.

Aš pasakiau: „Jūs paėmėte Bibliją. Jūs užaugote kataliku“.

„Taip“.

⁴⁴ „Ir jūs paėmėte Bibliją. Paėmėte Bibliją ir jūs skaitėte Ją, ir įsitikinote, kad Ji buvo . . . Jėzus Kristus buvo Dievo Sūnus. Ir jūs—ir jūs priėmėte tai“.

Jis atsakė: „Teisingai“.

Ir aš tariu: „Dabar jūs pasislėpėte nuo katalikų bažnyčios, ir radote prieglaudą kalnuose“.

Jis atsakė: „Teisingai.“

Ir aš pasakiau: „Priežastis, dėl kurios jūs nevalgote pusryčių yra tame, kad jūs susirgote tokia skrandžio liga, kad jūs negalite valgyti pusryčių“.

„Tai buvo tiesa“. Ir jis pradėjo verkti.

Aš pasakiau: „Bet, TAIP SAKO VIEŠPATS, jūs esate išgydytas. Valgykite savo pusryčius“. Tai viską išsprendė.

⁴⁵ Ir jie nufotografavo. Ir jie paėmė . . . Ir tas fotoaparatas, stovintis dabar ten, fotografavo kiekvieną tą nuotrauką. Ir jis nufotografavo tris Viešpaties Angelo nuotraukas. O paskui, po to, padarė penkias ar šešias; penkias ar šešias, prieš tai. Ir Jis vėl pasirodė obj- . . . kameroje, nužengiantis Viešpaties Angelas. Kai Jis atėjo, pradėjo leistis; kai Jis nusileido virš manęs; ir kai Jis pasitraukė. Ir aš turiu jas čia šį rytą, ant pakylos, kurios pateko į visą vokiečių spaudą ir visur. Ir aš turiu jas čia dabar, Viešpaties Angelo nuotraukas. O, žmogau!

⁴⁶ Viešpats Jėzus niekada nepralaimi. „Dangus ir žemė praeis, - Jis pasakė, - bet Mano Žodis nepraeis“. Jis pasakė: „Aš, Viešpats, Jį pasodinau, Aš laistysiu Jį dieną ir naktį“. Aleliuja! „Kad kas nors neišplėštų Jo iš Mano rankos, Aš laistysiu Jį dieną ir naktį.“ Suprantate?

⁴⁷ Taigi, aš čia turiu visą pluoštą jų. Yra maždaug apie du tuzinus. Bet čia yra paveikslėlis, tas, kurį aš laikau štai *taip*. Ir galbūt, po tarnavimo, aš turiu brolių Nevilą, jeigu jis norės tuo pasirūpinti, jis galės parodyti tai jums po tarnavimo.

⁴⁸ Ir taigi, dabar, čia yra nuotrauka iš tarnautojų pusryčių. Taigi jūs galite matyti, kaip šviesos yra viršuje čia, kaip atrodo kambarys. Ir yra maždaug šešios, po, prieš tai, ir šešios po to.

49 Taigi, štai Jis. Čia aš, stovintis tiesiai čia. *Tai* vertėjas. O *tai* Dr. Gugenbul. *Tai* brolis Bosvortas. *Šitie* visi yra valstybės, bažnyčios pastoriai, jų grupės. Gerai.

Taigi, kai Jis—kai Jis pasirodė, tai parodyta. Jūs matote, nėra jokios šviesos arba nieko ten, suprantate, kai Jis pasirodė.

50 Taigi, kai aš atsistočiau ir pasakiau: „Atsistokite, Viešpaties Angelas yra čia“, Čia Jis. Taigi, tai kai Jis nusileidžia. Jūs matote, čia aš, stoviu tiesiai čia. Jis nusileidžia. Jie padarė Jo nuotrauką, kylančio, nusileidžiančio nuo lubų, kaip leidžiasi. Jūs matote, visi žiūri. Ir ši nuotrauka čia, žiūrintys į sonus.

51 Ir čia, šis vyras čia, su atlenkta apykakle, tai vyras, kuris kalbasi su manimi. Matote? Tai tas, kuris duoda. . . Aš kalbu čia, matote, o jis stebi. Aš pasakiau: „Regėjimas yra apie šį vyrą, stovintį tiesiai kitoje pusėje čia. Ir taigi, kokios rūšies maldos kortelę jūs gavote? Suprantate?“ Suprantate ką jie. . . Štai taip.

52 Dabar čia Jis, kai Jis jau nusileido, ir jūs nieko negalite matyti, tik mano pečius ten. Tai, kada tęsėsi regėjimas, kai Jis kalba jam. O čia kur yra Jis, kur Jis pasitraukia nuo mano veido, su puse mano veido, uždengto dėl regėjimo, Viešpaties Angelas, pasitraukianti Viešpaties Šlovė. Matote Jį čia? Ir čia Jis, po to, kai visa tai buvo užbaigta, nesimato visai.

53 Taigi, dabar jie tai turi, tai perėjo per visą Vokietiją. Dabar tai keliauja per valstijas ir skirtinguose religiniuose žurnaluose. Čia viena, kai nusileidžia; čia viena, kai Jis viršuje; ir čia viena, kai Jis pasitraukia. Matote?

54 O, Jis gyvas, Jis gyvas! Kristus Jėzus gyvas šiandien. Taigi, konflikto metu niekada nesijaudinkite - Jis tebėra Dievas. Jis visada tai darė. Aš buvau toks dėkingas už tai.

55 Tai, ką aš žinau, čia mano mieste, sunku būti suprastam čia, ir ypač esant namuose. Tai yra pati sunkiausia vieta pasaulyje, žinoma, ji yra; ne jums, mano draugai. Bet, na, argi Jėzus nesakė to paties? Tarp savųjų, tai—tai yra blogiausia. Žinoma, jie nieko negali padaryti. Žmonės nenori tokie būti, bet jie yra. Raštas negali būti niekaip kitaip - kaip tik išpildytas. Jis turi būti išpildytas. Jis negali būti sulaužytas. Raštai turi būti išpildyti. Taigi, Jėzus gyvas šiandien.

56 Ir, draugai, ši maža, senutė bažnyčia šiandien, su savo grubiai atrodančiomis sienomis, ir nepažįstamais žmonėmis, kurie įeina, mes nuoširdžiai sveikiname jus čia, Viešpaties Jėzaus Kristaus Vardu, kaip Jo mylimus vaikus. Ir mes Jį mylime, ir norime, kad šį rytą jūs kartu mėgautumėtės šiuo bendravimu, kai mes kalbame apie gyvojo Dievo Žodį.

57 Ir mano noras yra, kad jūs tikrai melstumėtės už mane. Šiuo metu aš esu savo gyvenimo kryžkelėse. Aš ilgaiėjau iki šios vietos. Ir pagaliau aš atvykau į šią vietą, kur aš tuoj pat turiu

padaryti svarbų sprendimą. Taigi, jūs melskitės už mane. Ar padarysite tai? [Susirinkimas sako: „Amen“—Red.]

⁵⁸ Aš truputį jums paaiškinsiu. Aš stovėjau tarp brolių, nieko neatstovaudamas, eidamas nuo vieno prie kito. Ir pastebėjau, kad, stovėdamas tarp jų, aš pats priėjau šią vietą. Tai . . .

Aš buvau išventintas Dr. Davis, jūs visi žinote, čia senoje baptistų bažnytelėje. Ir dabar . . .

⁵⁹ Aš dažnai jums sakydavau, kad aš suradau dvi žmonių klases. Viena iš jų - baptistai ir fundamentalistai, kurie turi gerą protinę sampratą apie Žodį. Kitoje pusėje - aš randu pilnos Evangelijos, metodistus, nazarėnus, šventumo piligrimus, sekmininkus, visus juos; jie turi tikėjimą. Vieni iš jų palypėjo aukščiau, kad gautų Šventąją Dvasią, ir tai . . . bet, jie taip laisvai su Ja elgiasi, kad nežino, kaip suvaldyti Ją. Ir kiti esantys čia, žino Žodį ir kaip Jį patalpinti, bet neturi tikėjimo Tame. Jei tik aš galėčiau sujungti sekmininkų tikėjimą ir baptistų teologiją, (kas?) - Bažnyčia būtų paruošta. Teisingai, jei tik aš galėčiau tai padaryti. Tos nuostabios sekmininkų dovanos, gėda kaip jūs jas paminatė ir netinkamai su jomis elgiatės, ir taip toliau.

Čia, aš papasakosiu jums kai ką, kas nutiko praeitą dieną, tiesiog, kad parodyti jums.

⁶⁰ Aš tai kalbu, kadangi tai bažnyčia, ir čia - namai. Aš pamokslauju tai, ką noriu, suprantate, ir čia, ar tiksliau, tai ką man Viešpats liepia. Suprantate? Mano tikslas nėra kalbėti tai: „Ką aš noriu“. Aš to nesakyčiau, kadangi aš . . . tai būtų mano paties norai.

⁶¹ Bet aš—aš praeitą dieną girdėjau pastabą, kad kažkas prikrovė visą vežimą. Vyrukas pasakė: „Jie turėjo puikų susirinkimą“. Ir pasakė, kad: „Bet, - sakė, - nebuvo pakankamai dvasios, nebuvo pakankamai triukšmo dėl to“.

⁶² Ir senasis pamokslininkas pasakė: „Na, - tarė, - kai aš gyvenau ūkyje, aš išvažiuodavau iš sodybos ir važiuodavau su tuščiu vežimu, ir kiekvieną kartą, kai aš atsitrenkdavau į nedidelį kupstą, jis girgzdėdavo ir poškėdavo, pykstelėdavo, pašokdavo, ir važiuodavo toliau“. Sakė: „Kai aš prikraudavau jį pilną maisto ir produktų, aš veždavau tai atgal. Ir jis atsitrenkdavo į tą patį kupstą, ir net nesujudėdavo, geras, prikrautas vežimas“.

Tai, ko mums šiandien reikia - tai gero, prikrauto, solidaus vežimo, žinančio kur mes keliaujame, vedamo Šventosios Dvasios.

⁶³ Taigi, prieš kurį laiką, aš jums pasakiau, kas . . . Jūs žinote, kokia yra mano—mano teologija? Išperkamoji meilė; kai jūs turite meilę vienas kitam. Suprantate? Nesvarbu, kokie yra tie kiti dalykai, kiek dovanų mes turime, ar kiek daug mes turime to,

ar kiek daug *šito*; jeigu mes neturime meilės vienas kitam, mes—mes esame prarasti. Štai ir viskas.

⁶⁴ Aš nuėjau pas vieną vyruką. Taigi, broliai, ši rytą čia aš vartoju bažnyčių pavadinimus. Aš nenoriu nieko užgauti tuo. Bet aš nuėjau pas vyruką, kuris priklausė Dievo Asamblėjai. Jis manęs nepažinojo. Tai buvo prieš daug metų. Aš priėjau prie jo ir pasakiau: „Sveiki, pone“.

Jis atsakė: „Sveikas“.

Aš tariau: „Aš suprantu, kad jūs esate pamokslininkas“.

⁶⁵ Jis atsakė: „Aš esu“. Ir tiesiog prieš. . . didis žmogus Dievo Asamblėjoje, jis norėjo, kad prisijungčiau prie Dievo Asamblėjos. Jis tarė: „Ateikite, prisijunkite, nes mes esame didžiausia sekmininkų organizacija pasaulyje“.

⁶⁶ Aš atsakiau: „Galbūt taip ir yra, mano broli, bet aš norėčiau stovėti tarp jūsų visų, ir pasakyti: ‚Mes esame broliai‘, suprantate“. Aš pasakiau: „Aš turbūt, kokiame nors savo požiūryje esu nukrypęs nuo kelio, jūs galbūt taip pat, bet, bet kuriuo atveju, likime broliais. Suprantate? Būkime broliai“.

Ir jis atsakė: „O, - jis tarė, - gerai. Mes turime bažnyčią“.

⁶⁷ Taigi, aš tiesiog pravedžiau tyrimą. Aš priėjau prie vyruko, aš tiesiog priėmiau neigiamą pusę, iš abiejų pusių, kad išbandyti. Aš priėjau prie bro- . . . , šio brolio, ir pasakau: „Aš girdėjau, kad jūs priklausote Dievo Asamblėjai, esate tarnautojas“.

Jis atsakė: „Aš esu“. Jis paklausė: „Kas jūs?“

Aš atsakiau: „Aš baptistas“.

Ir jis paklausė: „Na, ar jūs gavote Šventąją Dvasią?“

Atsakiau: „Taip, - pasakiau, - aš gavau Šventąją Dvasią“.

Jis paklausė: „Ar jūs kalbate kalbomis?“

Aš atsakiau: „Taip. Taip, aš kalbėjau kalbomis“.

Jis pasakė: „Broli, tu gavai Ją. Aleliuja. Šlovė Viešpačiui. Tai Ji“.

Aš pasakiau: „Taip, - tariau, - aš gavau Šventąją Dvasią ir kaip to įrodymas, aš kalbėjau kalbomis“. Ir aš pasakiau. . .

Jis tarė: „O, tuomet jūs išeisite iš tos senos, sustingusios, formalios Baptistų bažnyčios. Aleliuja!“ Ir jis kelis kartus kalbėjo kalbomis.

Aš pasakiau: „Taip, aš gavau Šventąją Dvasią, buvau pakrikštytas Jėzaus Kristaus Vardu. Ir. . .“

Jis paklausė: „Jūs ką?“

Ir aš atsakiau: „Aš gavau Šventąją Dvasią ir buvau pakrikštytas Jėzaus Kristaus Vardu“.

Jis tarė: „Jūs taip negausite Šventosios Dvasios“.

Aš pasakiau: „Jūs man tai pasakėte šiek tiek per vėlai“. Pasakiau: „Aš tai padariau“. Taigi jis tarė. . . Ir aš pasakiau: „Aš—aš—aš tik. . . Aš tik ką tai, tai padariau“.

Ir jis tarė: „O, jūs negalite štai šitaip Jos gauti“. Pasakė: „Jūs tikite tokia erezija?“ Suprantate?

Aš—aš atsakiau: „O, aš nevedinčiau to erezija“. Pasakiau: „To moko Biblija“.

Jis pasakė: „Išeikite iš mano namų. Aš net nenoriu su jumis turėti nieko bendro“.

Aš atsakiau: „Gerai. Viešpats tebūna su jumis, broli“. Išėjau.

⁶⁸ Ne taip seniai, senas baptistų pamokslininkas ten. . . Tai buvo mano pirmoji kelionė į Finiksą, Curtis. Aš nuvykau pamatyti senąjį vyruką. Užėjau pas jį ir tariau: „Sveiki, pone“.

Jis atsakė: „Sveikas“.

⁶⁹ Aš pasakiau: „Aš girdėjau, kad jūs esate baptistų pamokslininkas“. Daug laiko atgal, grįžtant ten, tuo metu, kai šis senyvas vyrukas buvo išgydytas, nuo tos plaučių ligos, ten, kur yra ta tuberkuliozės vieta. Aš pamiršau tos vietos pavadinimą. Ir aš tiesiog pasakiau: „Aš girdėjau, kad jūs esate baptistų pamokslininkas“.

Jis atsakė: „Taip“.

Aš paklausiau: „Ar jūs esi gavęs Šventąją Dvasią?“

Jis tarė: „Na, o kas tu esi, sekmininkas?“

⁷⁰ Ir aš pasakiau: „Taip, aš esu sekmininkas“. Aš buvau baptistu anam, bet aš buvau sekmininku šitam. Aš pasakiau: „Taip, - tariau, - aš esu sekmininkas“. Paklausiau: „Ar jūs turite Šventąją Dvasią? Įrodymą - kalbėjimą kalbomis?“

⁷¹ Jis pasakė: „M-hm, - pasakė, - na, - jis tarė, - aš pasakysiu tau, broli, - tarė, - tai viskas gerai“. Jis pasakė: „Bet, žinote, aš tiesiog niekada. . . Kažkaip, aš niekada negalėjau to suprasti štai taip“. Jis tarė. . .

Ir aš pasakiau: „O, tuomet jūs nieko negavote. Štai ir viskas. Jūs neturite to, nebent jūs tai darysite. Štai ir viskas“.

⁷² Jis priėjo prie manęs, paėmė mano ranką, pažvelgė tiesiai man į akis ir apkabino mane. Jis tarė: „Bet mes juk broliai, ar ne? Mes keliaujame į Dangu, ar ne, broli?“

Aš atsakiau: „Taip. Ir, broli, taip nutiko, kad aš esu jūsų pusėje“. Suprantate?

⁷³ Taigi, aš pasakiau: „Tas žmogus tuo įrodė, kad jis turi Šventąją Dvasią, o kitas įrodė, kad neturi Šventosios Dvasios“. Teisingai. Suprantate? Būtent taip. Suprantate? Žmogus turėjo teologiją, bet vos tik aš jam pasakiau kažką, kas kirtosi su jo teologija, tuomet jis subyrėjo į šipulius, kadangi jis nieko

neturėjo - tik savo teologiją. Aš perkirtau to kito žmogaus teologiją, o jis turėjo Kristų, kuris jį ten laikė. Amen. O, tai bent.

⁷⁴ Būkite geras vežimas, pakrautas, pilnas gerų dalykų, ir turėkite tikėjimą vienas kitu, tikėjimą Dievu, ir mylėkite vienas kitą, ir Viešpats palaimins mus. Argi jūs tuo netikite? Amen.

Dabar, prieš mums atverčiant šią palaimintą senąją Bibliją čia, pasimelskime.

⁷⁵ Mūsų Dangiškasis Tėve, taip gera šiandien žinoti, kad Jėzus mirė vietoj mūsų, kad išgelbėtų mus iš nuodėmės, ir atvestų mus kartu, kaip mylimus vaikus, į Šventosios Dvasios patepimą, išgydant mūsų ligas, „atleidžiantis visas mūsų kaltes; Kuris gydai visas mūsų ligas“, atnaujinant mūsų jaunystę, kaip Jis daro ereliams, kad mes galėtume pakilti aukštin.

⁷⁶ Erelis gali pakilti aukščiau už bet kurį kitą paukštį, nes jis gali matyti labai toli, ir pamatyti tai, kas artėja. Mes esame dėkingi šį rytą, Viešpatie, kad Tu davei mums erelio akis, Šventąją Dvasią, kuri žvelgia tolyn ir mato artėjantį didingą laiką, kai ateis Jėzus. Pasibaigs visi rūpesčiai, baigsis visos ligos, visos liūdesys ir mirtis pasitrauks. Dėl to mes esame laimingi. Turėdami galimybę gyventi dabar šioje didingoje, nuostabioje dienoje - pamokslaujant Evangeliją.

⁷⁷ Ir žinant tai, kad Šėtonas suduoda paskutinį smūgį Bažnyčiai. Po šio amžiaus jis niekada nebegalės to padaryti. Tam laikui pasibaigus, Ji bus saugi po Savo Mylimojo sparnu. Ir mes suvokiame, kad jis apsimitinėja - religijos būdu. Jis daro įvairius dalykus. Ir Biblijoje sakoma, kad jis bus kaip riaumojantis liūtas, naikintais tai, ką gali. Jis bus toks apsukrus ir klastingas, kad jis apgautų pačius Išrinktuosius, jei įmanoma, „jeigu įmanoma“. Bet, O Viešpatie, Tu esi apsauga tų, kurie bėga į Tavo glėbį ieškodami prieglobsčio. Ir mes ateiname Jėzaus Vardu; priimk mus, Viešpatie.

⁷⁸ Palaimink Tavojo Žodžio skaitymą. Palaimink čia esančius žmones. Taip džiaugiuosi, Viešpatie, būdamas šiandien namuose, kur nereikia vertėjo, kur mums nereikia, kad kas nors išverstų į kitą kalbą. Ir mes galvojame apie tai, kai grįšime namo į Šlovę, jiems daugiau nebereiks vertėjų, nebereiks aiškintojų, ten visi mes kalbėsime viena didinga kalba. Babilonas bus praeityje, užmirštas. Daugiau jokio prisiminimo apie jį; viskas praeis.

⁷⁹ Taigi, Tėve, mes meldžiame Tave Jėzaus Vardu, kad Tu išaiškintum mums Žodį. Palaimink mus. Palaimink kiekvieną nusidėjėlį, Viešpatie, kuris sėdi čia; tegul Žodžio pamokslavimo metu jis būna įtikintas, jog gyvena neteisingai, ir ateis, jis ar ji, ir atiduos savo gyvenimus Tau šiandien, žinodami, kad tai yra paskutinė diena.

⁸⁰ Tebūnie šventieji pakylėti. Te šiandien išeisime iš čia su nauju regėjimu, eidami Viešpaties jėgoje. Te šį rytą ligoniai išsina sveiki. Tegul tai atneša Žodžio pamokslavimas. Tegul kiekvienas

ligonis būna išgydytas, visi tie, kurie labai serga; kai kurie iš jų serga, akli, vėžio suėsti, su širdies ligomis, įvairiame stovyje. Tu esi Gydytojas, Tėve. Ir te apreikši Save Dvasioje ši rytą; suvokiant, kad žmoguje nėra nieko, kas galėtų išgydyti kitą. Bet išgydymas glūdi tikėjime į Viešpatį Jėzų. Ir tegul Jis būna taip arti, kol kiekvienas, šiandien, galės priimti savo išgydymą, (suteik tai), ir virš viso kito, kad priimtų savo išgelbėjimą. Mes meldžiame Jėzaus Vardu. Amen.

⁸¹ Taigi, ši rytą aš noriu paimti nedidelę temą, ar tiesiog šiek tiek pakalbėti apie dramą. Aš jau kartą kalbėjau ta tema, ir aš buvau paprašytas pakartoti tai vėl bažnyčioje.

⁸² Vieną dieną, čia neseniai, aš buvau Kentuckyje, Kembelsvilyje. Aš apsistojau nedidelėje vietovėje, mažame viešbutyje, ten buvo... Tą vakarą, skaitydamas Raštą, perskaičiau Rašto ištrauką Biblijoje apie labai nepadorią moterį. Ir ji atidavė Jėzui didelę pagarbą.

Ir Jėzus, vienai iš tų moterų, kartą pasakė: „Ši istorija turi būti minima visur, kur bus pamokslaujama ši Evangelija“.

Ir aš pagalvojau: „Aš—aš niekur niekada apie tai nekalbėjau. Aš manau, kad tiesiog pabandyčiau pakalbėti pateikdamas tai nedidelėje dramoje“.

⁸³ Ir tuomet ši rytą, manęs paprašė, ar aš... ar, tiksliau, prieš keletą dienų, jei aš sugrįžčiau į bažnyčia, ir—ir vėl apie tai pakalbėčiau, ši rytą. Ir aš meldžiuosi, kad... Galbūt kai kas buvo čia, buvo ten, kai aš pamokslavau apie tai. Aš pabandyčiau priėti prie to šiek tiek kitokiu požiūriu.

⁸⁴ Ir šio Rašto vietą mes galime rasti Šventojo Luko 7-ame skyriuje, pradedant nuo 36-os eilutės. Aš perskaitysiu vieną eilutę, tuomet, kai jūs sugrįšite namo, jūs perskaitykite likusią jo dalį. Šventojo Luko 7:36. Arba, galbūt aš perskaitysiu šiek tiek, dalį Jo, kadangi tai—tai yra gerai skaityti Tai.

⁸⁵ Jūs žinote, kad Viešpaties Žodis visada tobulas. Žinote, mes tiesiog stebime, kaip bėga amžiai. Stebime, kaip kyla mokslas ir sako: „O, čia Dievas suklydo“. Po kelerių metų jie sugrįžta ir sako: „Žinote ką, Jis buvo teisus“. Suprantate? Jie visada... Suprantate, pirma, jie moksliskai įrodo, kad Jis klysta, tuomet jie turi nugriauti visa savo seną teologiją, sugrįžti ir įrodyti, kad Jis buvo teisus. Suprantate? Dievas tiesiog sėdi Danguje ir juokiasi iš jų, aš manau, ir sako: „O, tai bent! Vargšai vaikučiai, kodėl jūs tiesiog neatsipeikėjate? Ateikite, tarnaukite Man, ir tiesiog tikėkite tuo, ką Aš apie tai pasakiau“. Suprantate? Tai išspręsta.

Taigi, dabar aš daviau jums galimybę atsiversti Raštą.

Vienas iš fariziejų prašė jo, kad jis valgytų su juo. Ir jis įėjo į fariziejaus namus, ir sėdosi prie valgio.

Ir štai, moteris mieste, kuri buvo nusidėjėlė, sužinojusi, kad Jėzus sėdi prie valgio fariziejaus namuose, atnešė alebastrinį indą kvapaus tepalo,

Ir atsistojo iš užnugario prie jo kojų verkdamą, ir pradėjo savo ašaromis plauti jo kojas, ir šluostė jas savo galvos plaukais, bučiavo jo kojas ir tepė jį tepalu.

Na...fariziejus, kuris buvo jį pasikvietęs, tai matydamas kalbėjo savyje, sakydamas: „Jei šis žmogus būtų pranašas, . . . (Supratote tai?) Šis žmogus, jei jis būtų pranašas, jis žinotų kas ir kokia tai per moteris, kuri jį liečia: nes ji yra nusidėjėlė.

„Jei jis būtų pranašas“. Suprantate? Štai dėl ko jie Jį ten pakvietė.

Ir Jėzus atsakydamas jam tarė: „Simonai, aš tau turiu kai ką pasakyti“. O jis sako: „Mokytėjau, sakyk“.

„Buvo vienas skolintojas, kuris turėjo du skolininkus: ir vienas buvo skolingas penkis tūkstančius gabalų, o kitas - penkiasdešimt.

Ir kai jie—jie neturėjo nieko sumokėti, jis nuoširdžiai jiems abiems atleido. Todėl pasakyk man, kuris iš jų labiau jį mylės?“

Simonas atsakydamas tarė: „Aš manau, kad tas, kuriam jis daugiausiai atleido“. Ir jis tarė jam: „Tu teisingai teisi“.

Ir jis atsikuko į moterį, ir tarė Simonui: „Ar matai šią moterį? Aš įėjau į tavo namus, tu nedavei vandens mano kojoms: bet ji savo ašaromis nuplovė mano kojas ir jas nušluostė savo galvos plaukais.

Tu nepabučiavai manęs: bet ši moteris nuo to laiko, kai įėjau, nesiliovė bučiavusi mano kojas.

Mano galvos aliejumi tu nepatepei: bet ši moteris patepė tepalu mano kojas.

Todėl sakau jai, . . .

Todėl sakau tau: Jos nuodėmės, kurių buvo daug, yra atleistos; nes ji labai mylėjo: bet kam yra mažai atleista, tas myli mažai.

Ir jis jai tarė: „Tavo nuodėmės yra tau atleistos“.

Ir tie, kurie su juo sėdėjo prie valgio, pradėjo savyje kalbėti: „Kas yra šis, kuris ir nuodėmes atleidžia?“

Ir jis tarė moteriai: „Tavo tikėjimas tave išgelbėjo; eik ramybėje“.

⁸⁶ Žinote, jau nuo pradžių čia kažkas negerai. Kažkaip, paveikslas neatrodo teisingai. Jūs tiesiog galite pasakyti, kad čia kažkas šiek tiek ne taip. Ko šis fariziejus norėjo iš Jėzaus?

Jis neturėjo Jam nieko. Jis nekenė Jo. Fariziejai nemėgo Jėzaus. Kodėl jis pakvietė Jį vakarienei, kaip svečią, kai jis Jo nekenė? Paprastai, žmonės kviečiami vienas pas kitą vakarienei, kai jie myli vienas kitą. Bet šis fariziejus pakvietė Jėzų, tai neatrodo teisinga, ar ne? Ir tiesiog kažkur čia, visoje šioje istorijoje, kažkas neatitinka. Taigi dabar, tiesiog neskubėkime. Ir tiesiog šiek tiek peržvelkime į šią istoriją. Paimkime tai, kaip nedidelę dramą. Ir pagalvokime apie tai. kažkas čia ne taip.

⁸⁷ Žinote, žmonės turi bendrų dalykų. Žinote, žmonės, kurie myli Viešpatį, jiems patinka eiti į bažnyčią, kadangi jie—jie turi bendrų dalykų. Jie—jie. . . Mes turime bendrus pagrindus šiems dalykams. Mes ateiname čia, nes mes tikime tokiu—toku garbinimo būdu. Mes tikime Dievišku išgydymu, dėl to jūs atvedate čia savo ligonius. Jūs neinate ten, kur jie netiki Dievišku išgydymu, kad—kad būtumėte išgydyti. Jūs einate ten, kur jie tiki Dieviškuoju išgydymu. O mes tikime Viešpaties garbinimu Dvasioje. Ir štai kodėl jūs ateinate čia, kadangi mes turime. . . Tai bendravimas.

⁸⁸ Taigi, kaip aš dažnai apie tai kalbėjau, tiesiog kaip paimant maža mergaitę, ji visą laiką sekioja paskui savo močiutę. Geriau stebėkite. kažkas čia negerai. Jų amžius per daug skiriasi. Viena - maža šešiametė, o kita - septyniasdešimtmetė. kažkas čia ne taip. Taigi, ji galbūt močiutės augintinė, suprantate, taigi, tai gali būti. Arba, galbūt močiutė turi pilną kišenę saldainių, žinote. Taigi yra kažkokia priežastis, dėl ko ta maža mergaitė. . . Nes kodėl gi? Ji nežaidžia su vaikais; ji tiesiog vaikšto paskui močiutę. Yra čia kažkas tame, kažkas keisto. Nes, maži vaikai turi tam tikrų dalykų su mažais vaikais. Maži vaikai žaidžia su mažais vaikais. Biblijoje, Izaijo, kalbama apie tai, apie mažus vaikus, žaidžiančius gatvėse.

⁸⁹ Taigi, paimkite Vokietiją. Aš mačiau mažuosius amerikiečius ir vokiečius, visus juos, žaidžiančius kartu. Mažas vokiečių vėbleno vokiškai, amerikietis kalbėjo angliškai, bet jie žaidė kartu. Jie buvo vaikai. Pas juos buvo bendrų dalykų.

⁹⁰ Jaunos moterys turi bendrų dalykų. Jos bendrauja su jaunomis moterimis. Jos kalba apie savo vaikus, ir—ir įvairius dalykus. Jos, jos bendrauja viena su kita.

Vidutinio amžiaus - jie turi bendrų dalykų.

⁹¹ Vyresnio amžiaus - turi savo bendrų dalykų. Jūs paimkite vyresnio amžiaus moteris, jos kalba apie vyresnio amžiaus moteris. Jos turi bendrų dalykų, apie kuriuos jos kalba.

⁹² Ir mes turime skirtingus klubus, kaip pavyzdžiui „Kivaniš“. „Kivaniš“ - miesto vyrai, jie susitinka ir kalbasi tarpusavyje. Jie turi bendrų dalykų, kurie juos domina, socialiniuose miesto reikaluose. Jie nori žinoti, kaip jie galėtų padaryti miestą geresne vieta, ir kaip jie galėtų pamaitinti vargšus, ir taip toliau, suprantate, taigi jie—jie turi susitikimo vietą. Jie turi bendrų

dalykų. Jie nori pasikalbėti apie tuos dalykus, tai tos temos, kuriomis jie nori kalbėtis.

Kaip tuomet mama sakydavo, ji sakydavo: „Paukščiai susirenka pagal plunksnas“. Tai, tame yra daug tiesos. Suprantate? Jūs paimkite. . .

⁹³ Jūs nepamatsite, kad grifas ir—ir balandis turėtų bendravimą. Jie greitai išsilaksto. Kodėl? Jie neturi apie ką kalbėtis. Taigi grifas gali pasiklabėti su grifu apie dvėselieną, kuri ten kažkur guli.

Taip yra ir su nusidėjėliais. Jie kalba apie didelius šokius ir vakarėlius, į kuriuos jie eina, grifai, taigi jiems—jiems patinka kalbėti apie tokius dalykus.

⁹⁴ Bet balandis negali. Jam nerūpi sena dvėseliena; tegul ji ten sau guli. Tai bent, jis negali pakešti to kvapo. Jis pasitraukia nuo to. Suprantate? Tokiu būdu. Krikščionys kalba apie sveikus ir gerus dalykus; o nusidėjėliai kalba apie nešvarius dalykus, apie nepadorius dalykus, dainuoja vulgarias dainas ir. . .

⁹⁵ Netgi, čia mūsų Amerikoje, tai yra taip negarbinga, kad net žmonės iš kitur nori sužinoti, kokio tipo moteris mes turime šioje šalyje. Pasakė: „Visos mūsų dainos yra nešvankios dainos apie mūsų moteris. Ar jūs turite čia kokių nors gražių dainų?“

⁹⁶ Ir tam tikra organizacija turėjo suvažiavimą. Laikraščiai apie tai rašė, kol aš buvau ten. Ir jie liepė toms moterims užsimesti savo švarkelius ant jų kelių, kad jie galėtų jas nufotografuoti, kad nepadarytų laikraščiu gėdos dėl nuotraukos; dėvėjo šortus, didelėje mūsų religinėje organizacijoje, atvykusioje į Vokietiją. Tai bent! Grifai! Teisingai. „Paukščiai suskrenda pagal plunksnas“. Tai labai blogai, bet tai tiesa.

⁹⁷ Taigi, mes esame namiškiai ir norime kalbėti kaip namiškiai. Mes norime—mes norime kalbėti namiškiams. Ir, taigi, štai dėl ko jie neturi jokio bendravimo.

⁹⁸ Naktis ir diena neturi vienas su kitu jokio bendravimo. Kada išaušta diena, naktis turi pasitraukti. Bet naktis negali ateiti ir išvaryti—išvaryti dienos šviesos, kai dienos vidurys. Ir diena. . . Dienos šviesa ir naktis negali būti priimti vienu metu. Jie negali egzistuoti tuo pačiu kanalu. Ir šviesa yra daug stipresnė nei—nei—nei tamsa; tamsa išsisklaido.

⁹⁹ Ar jūs kada nors atkreipėte dėmesį? Vorai, vorai—juodosios našlės, gyvatės ir visokios rūšies nuodingi padarai, ropliai, jie sėlina ir rėplioja naktį. Kodėl? Jie priklauso tamsai. Jie yra iš tamsos karalystės. Ir dieną jie nebendruoja su strazdu ir kitais paukščiais, nes jie priklauso tamsai. Jų darbai - yra tamsa. Jie yra blogi. Jų gyvenimas - yra blogis. Jeigu jie jums įkąstu, tai jus nužudytų, jeigu tuojau pat negautumėte kokios nors pagalbos. Ir jie—jie bendrauja tamsoje.

¹⁰⁰ Dėl to ir žmonės šiandien, dauguma jų miega puse dienos, ir laksto aplink visą naktį. Suprantate? Jų. . . Tai tamsa. Tai, kada daromas blogis – tamsoje.

¹⁰¹ Bet Jėzus pasakė: „Jūs esate Šviesos vaikai. Vaikščiokite Šviesoje, ir jūs nevaikščiosite tamsoje“. Tas, kuris vaikšto tamsoje, nežino kur jis eina. Jis nemato kur eina. Bet žmogus, kuris vaikšto Šviesoje, žino, kur jis eina. Jūs galbūt daug kartų suklupsite, bet mes grįžtame namo. Tai viena, kas yra tikra. Jūs žinote, kur jūs einate, nes jūs vaikštote Šviesoje.

¹⁰² Bet šis bendravimas, tas fariziejus, kuris pakvietė Jėzų. Pirmiausia aš noriu, kad jūs žinotumėte, ką reiškia „fariziejus“. Fariziejus – reiškia „aktorius“. Suraskite graikišką žodį „fariziejus“, jis reiškia „kažkas, kas vaidina“. Man tai nepatinka.

Aktoriai! Mes tiek daug viso to turime Amerikoje, aktorius apsimesta, kad yra kažkuo, kuo jis nėra, elgiasi kaip kažkas, kuo iš tikro jis nėra.

¹⁰³ Kaip sakydavo kongresmenas Apšau jis turėjo tokį seną šūkį: „Jūs–jūs bandote būti kažkuo, kuo jūs nesate“. Tai tiesa. Jūs bandote elgtis kaip kažkas kitas, ir jūs neturite tam jokios teisės.

¹⁰⁴ Mūsų amerikiečiai, pavyzdžiui, Holivude. Kai aš ten nuvykau, jūs randate ten daugybę žmonių, kurie yra aktoriai. Jie taip ilgai stovi prieš kamerą, kol, kai jie išeina į gatvę, jie vaidina, kažkuo apsım-. . . ar kažkoku asmeniu ar asmenybe iš praėjusių dienų. Ir jie išeina į gatvę, jie patys pagauna save, kad ir toliau tebevaidina. Fariziejus! Ir tai ne tik Holivude. Mes tai turime ir Džefersonvilyje. Jūs per daug žiūríte televizorių. Štai koks dalykas. Štai taip. Teisingai. Aktoriai, fariziejai, bando elgtis taip, kaip kažkas kitas, kuo jie nėra, apsimitinėja.

¹⁰⁵ Jūs randate tai ne tik aplink, gatvėse. Jūs randate tai už sakyklos. Jūs turite vaikus, kurie ateina už sakyklos, jie turi sakyklos balsą: „Na, aš jums pasakysiu, broliai“, – sakyklos balsas, vaidyba. Fariziejus! Veidmainis! Kalbėkite taip, kaip jūs tai darote gatvėje. Nesistenkite kažkuo apsimesti. Aš neapkenčiu, kai matau kažką, bandantį apsimesti kažkuo.

¹⁰⁶ Daugelis seserų kartais, žinote, jos, kaip vyrai, jos apsimitinėja; užeikite į jų namus ir išgirskite, kaip jos sako: „Džonai, eik ten, į kampa! Aš juk pasakiau, kad tu neisi“.

„Taip, mano brangioji“.

Suskamba telefonas. „O, labas“. Fariziejus! Jūs esate aktorius! Nustokite taip elgtis.

¹⁰⁷ Būkite savimi. Elkitės normaliai, natūraliai, žmonės bus geresnės nuomonės apie jus. Nesistenkite elgtis kaip kažkas, kas jūs nesate. Tiesiog būkite savimi. Bet, visas tas apsimitinėjimas, fariziejiškumas, elgiantis kaip kažkas, kas jūs nesate. Man tai nepatinka. Jūs niekada nežinote, kaip elgtis su štai tokiau

žmogumi. Jūs niekada nežinote, kur jūs stovite su juo. Jis pats nežino, kur jis stovi. Kadangi jis yra kažkoks, viena - savo širdyje, o kita - ką jis kalba, taigi jis yra aktorius. Man tai tiesiog nepatinka. Tai tiesiog atrodo tiek daug kažko tame apsimetinėjime, kas nėra teisinga.

¹⁰⁸ Bet, amerikiečiai, leidžia mažoms mergaitėms išeiti iš čia ir žiūrėti į tas-tas, kai kurias moteris iš Holivudo, apsirengusias kokia nors vulgaria suknele. Pirmas dalykas, žinote, štai ji išeina į gatvę, apsirengusi taip pat. Aktoriai! Fariziejai! Teisingai.

¹⁰⁹ Tuomet, suprantate, kažkas, tarnautojas, keliauja per visą šalį su savo tarnavimu. Jūs sužinote, štai ateina kai kurie fariziejų aktoriai, apsimetinėdami, pamėgdžiodami. Tai randama visuose visuomenės sluoksniuose. Aktoriai! Tai labai negerai. Kodėl jūs tiesiog nebūnate savimi? Dievas daugiau jus vertins. Tiesiog būkite. . . Visi ir taip žino, kas jūs esate. Jūsų gyvenimas kalba apie tai, kas jūs esate, todėl nevaidinkite.

¹¹⁰ Ko šis fariziejus norėjo iš Jėzaus? Aš negaliu to suvokti. Ko jis norėjo iš Jėzaus? Jis nekentė Jo. Ir štai čia jis, ruošiasi surengti didelę vakarienę.

¹¹¹ Ir, o, tai bent, aš galiu tai matyti, vaikštinėja pirmyn ir atgal savo didelio namo koridoriais. Kaip jie gali apsimesti! Vaikščioja pirmyn ir atgal, trindamas savo riebius pirštus, žinote, ir ant jo pirštų užmauti dideli žiedai su brangakmeniais. Sakydamas: „Na, aš manau, kad artėja laikas man surengti savo pokylį. M-hm“. Iškvėpinti kambariai ir jo persiški kilimai ant grindų! Vaikštinėja pirmyn ir atgal, šis stambus, apkūnus, riebus fariziejus vaikštinėja pirmyn ir atgal, sako: „Na, dabar, jei tik aš galėčiau gauti kokios nors rūšies pramogų. Jei tik aš galėčiau ką nors surasti! Žinoma, žinote, aš esu gerai žinomas žmogus. Ir aš turiu gerą padėti visoje aukštuomenėje“. Hm! Hm!

¹¹² Aukštuomenėje? Štai kas šiandien žmonių protuose - aukštuomenė. Kodėl aš turėčiau būti susirūpinęs dėl aukštuomenės? Aš noriu žinoti, kuo Jėzus nori, kad aš būčiau. Man nerūpi aukštuomenė. Tegul jie patys savimi pasirūpina. Jie yra grifai, vaidinantys fariziejai. Palikite juos ramybėje. Jėzus pasakė: „Jie yra aklujų vadovai“.

¹¹³ Kažkoks žmogus, iš Vokietijos, parašė man laišką, pasakė: „Atvažiukite, ir leiskite jam uždėti žmonėms ant galvų maišus, ir tuomet tegul leidžia man sužinoti, kas su jais yra negerai, tuomet jis-jis eis su manimi“.

Aš pasakiau: „Pasakyk tam senam lapinui: „Šiandien aš išvarau velnius, o rytoj aš tapsiu idealus“. Amen. Amen. Velniai! Aktorius!

¹¹⁴ Štai jis, vaikštinėja pirmyn ir atgal sako: „Žinote, aš turiu aukščiausią išsilavinimą mieste. Mano žodis Kivane, turi didelį svorį. Ir šventykloje visi žvelgia į mane. Aš esu „Dr. Fariziejus, Tėvas“. Aš esu didelė figūra šioje apylinkėje.

Aš turiu pakankamai pinigų. Visi tai žino. Aš gyvenu didžiuliuose namuose. Kiekvienas pagarbiai žiūri į mane. O! [Brolis Branhamas spragteli pirštais—Red.] Kodėl aš apie tai nepagalvojau?“ Aš galiu matyti, kaip jis trina savo rankas. „Žinau, ką aš padarysiu. Aš žinau, kaip sukviesti visus į savo vakarėlį, ir apie mane kalbės visas miestas, aš. . .“

¹¹⁵ Tai „aš, aš, aš, aš, aš, aš“, žinote, tai liga, tiek daug žmonių ja serga. „Aš padarysiu. Aš padariau. Aš padarysiu“. Patraukite „aš“ iš kelio. Kurgi Jėzus visame tame? „Aš padarysiu“. Suprantate? „Aš padarysiu“ ir „aš turėsiu“, ir „aš pasakysiu“. Ir „aš, aš, aš, aš“, tai viskas, apie ką jie galvoja.

¹¹⁶ Jis pasakė: „Na, kodėl aš apie tai nepagalvojau anksčiau?“ Gerai. Tai, ką jis ruošėsi padaryti, liko jo mintyse. Taigi, jau ganėtinai vėlyvas vakaras. Aš matau, kaip leidžiasi saulė.

¹¹⁷ Ir ten yra kažkas, aplinkui stoviniuoja didžiulė žmonių minia. Ir jie. . . Aš matau šį vaikina, stovintį ant pirštų galų, žiūrintį virš žmonių minios. Ir visi sėdi užgniaužę kvapą. Jie klausosi Žodžių, sklindančių iš šio Vyro lūpų, kur: „Nė vienas žmogus štai taip anksčiau nebuvo kalbėjęs“. Jis moko.

¹¹⁸ Ir aš matau pasiuntinį iš šito fariziejaus namų. Jis turėjo pavedimą, turėjo skubėti. Jis buvo kelyje visą dieną, galbūt dvi ar tris dienas, pereidamas per visą Palestiną iki šiaurinės dalies, stengdamasis surasti Jėzų. Taigi, pagaliau jis atbėgo pas Jį; jau buvo vėlu. Jis suprakaitavęs, išvargęs. Jo kojos visos dulkėtos.

¹¹⁹ Jis yra tik savo šeimininko namų liokajus. Štai tokie jie buvo. Jie turėjo daugybę liokajų, kurie dirbo jiems, atliko jų purvinius darbus ir viską.

¹²⁰ Taigi, jis—jis stovi ten, visas išvargęs. Jis stovi ant pirštų galų ir: „Fju! Pagaliau aš jį suradau; mano šeimininkui, fariziejui“. Taigi jis. . . kai jis žiūrėjo. Po kurio laiko Jėzus užbaigia Savo kalbą, ir Jis pradeda melstis už ligonius.

¹²¹ Aš matau, kaip šis liokajus artėja, alkūnėmis prasiskindamas sau kelią pro minią. Jis bando prasibrauti iki ten. Jis į kažką atsitrenkia. Gal tai buvo—gal tai buvo Natanaelis, o gal tai Pilypas? Aš nežinau, manęs ten nebuvo. Bet, bet kuriuo atveju, jis. . .

Padramatizuokime minutėlę.

Aš matau, kaip jis atsitrenkia į jį, ir sako: „Pone, aš norėčiau pamatyti jūsų mokytoją. Aš turiu jam svarbią žinią, nuo savo mokytojo. Ar aš galėčiau jį pamatyti?“

¹²² Na, pirma, Pilypas nekrepė į jį jokio dėmesio, nes buvo tiek daug žmonių, kurie stūmėsi, kad patekti pas Jėzų, ir norinčių, kad Jis uždėtų rankas ant jų vaikų ir panašiai. Ir—ir jis turėjo laikyti tuos žmones atokiau.

¹²³ Taigi, aš matau, kaip jis vėl jį prieina prie jo ir sako: „Mokytojau. . . aš turiu labai svarbią žinią nuo savo mokytojo,

jūsų mokytojui. Ar aš galėčiau su juo pasikalbėti minutėlę, kad perduočiau jam šią žinią? Paskui aš išvyksiu“.

¹²⁴ Na, aš matau, kaip Pilypas pagaliau jį nuveda ten. Sako: „Mokytojau, atrodo, kad šis vyras iš kitos šalies, jis atvyko nuo kažkokio žymaus žmogaus, ir jis turi Tau žinią“.

¹²⁵ Ir aš matau, kaip pasiuntinys nusilenkia Jėzui. Ir Jėzus mandagiai nulenkė Savo galvą pasiuntinio link. Jis sako: „Mokytojau! Mano šeimininkas, fariziejus Simonas, rengia didelį pokylį savo namuose, jis yra gerai žinomas žmogus. Ir jis ruošia didelę vakarienę, ir, o, jis iš tikrųjų gali paruošti didžiulę vakarienę. Jūs visi tai žinote. Ir jis kviečia jus atvykti į vakarienę ir būti jo svečiu tam skirtu *tokiu-ir-tokiu* laiku“. Na, aš galiu girdėti . . .

¹²⁶ Ką jūs darytumėte, jeigu jūs ten stovėtumėte? Na, jūs tikriausiai padarytumėte tą patį, ką ir jie. Jis pasakė: „O, ne, Viešpatie. Ne. Tu nenori eiti pas tą fariziejų. Tu jam nereikalingas. Pažiūrėk į čia esančius tūkstančius sergančiųjų. Na, kiekvienas bando paliesti Tave, Viešpatie. Tu neturi laiko, kad vyktum ten, pas tą seną, storą fariziejų. Na, jis—jis tiesiog prikimštas pinigų. Ir jam—jam—jam Tavęs nereikia. Na, Tau nereikia ten vykti. Neik, Viešpatie“. Aš galiu girdėti, kaip Pilypas sako: „Neik, Viešpatie“. Ir girdžiu, kaip Tananaelis, Petras ir jie sako: „O Viešpatie, neik. Nedaryk to. Tam fariziejui Tavęs nereikia. Na, jis tik . . . Jis turi . . . Jis naudojasi Tavimi kaip koziriu. Jis—jis—jis kažką planuoja. Jis—jis ruošiasi padaryti kažką negero“. Ir tai buvo tiesa.

¹²⁷ Bet, nepaisant viso to, kur tik mano Viešpats yra pakviestas - Jis eis. Jis tarė: „Pasakyk savo šeimininkui, kad *tokią-ir-tokią* dieną, *tokiu-ir-tokiu* laiku, Aš būsiu ten“.

¹²⁸ Ir kurjeris palenkė savo galvą ir pasitraukė, nubėgo atgal pas savo šeimininką. Kaip jis galėjo taip pasielgti? Kas jį privertė tai padaryti, tiesiog atnešti tą žinią? Ir stovintis prieš valdovų Valdovą, ir turintis su Juo susitikimą; jis turėjo pokalbį su Šlovės Karaliumi, ir nesugebėjo pamatyti savo galimybės. Jis buvo taip užsiėmęs pasaulio reikalais, savo šeimininko reikalais, kol nepastebėjo, kokią galimybę jis turėjo.

¹²⁹ O, aš norėčiau užimti jo vietą. Aš norėčiau kartais prieiti prie Jėzaus. Aš stengiuosi kasdien, dėl jūsų rūpesčių. Bet aš niekada Jo nepalieku, kai esu Jo Artumoje, kol aš nepagarbinu Jo.

¹³⁰ Na, kodėl tas kurjeris nekrito ant kelių, sakydamas: „Dabar, Viešpatie, pirmas dalykas, kurį aš noriu padaryti, žinodamas, kad stoviu Tavo Akiųaidoje ir sulaukiau Tavo dėmesio: atleisk man, nusidėjėliui“. Štai ką jis turėjo padaryti. Tai, aš manau, ką aš būčiau padaręs. O jūs? Aš manau, kad būčiau paprašęs Jo atleidimo. „Viešpatie, būk man gailėstingas. Aš esu nusidėjėlis. Aš esu be vilties, be Dievo. Esu tik liokajus fariziejaus namuose. Ar Tu man atleisi?“ Bet ne, jis turėjo kažką kitą padaryti.

Jis turėjo rūpintis civiliniais pasaulio dalykais, civiliniais įstatymais.

¹³¹ Ar jūs nemanote, kad mes tiesiog šiek tiek per daug prisieėmė štai tokių dalykų? „O, mes turime nublizginti automobilį“. Arba: „Mes negalime atvykti į bažnyčią sekmadienį“. „Na! O, aš žinau, kad Jėzus ateina į bažnyčią, bet, man, aš neturiu laiko ten nueiti. Jeigu—jeigu aš šiandien nepasikeisiu tepalų, tai rytoj gali sudilti mano guoliai“. Tegū sudyla! Tegul geriau sudyla mano guoliai, nei mano siela kankinsis pragare per visą Amžinybę. Nepraleiskite savo galimybės. Ji, štai taip, pateikiama kasdien, kiekvienam vyrui ir moteriai šiame pasaulyje, bet jie nesugeba pamatyti savo galimybės.

Jis nesugebėjo. Štai taip.

¹³² Tačiau mes turime kitų reikalų. Reikia rūpintis vaikais. „Mes negalime eiti į bažnyčią, per daug vaikučių, kuriuos reikia suruošti“. Pasiimkite juos, bet kuriuo atveju. „Na, kaimynai ką nors pasakys“. Kas jums rūpi, ką pasakys kaimynai?

¹³³ Pasinaudokite kiekviena galimybe patekti pas Jėzų. Tai pagrindinis dalykas. Nebūkite užimti pasaulio dalykais. Mes per daug laiko skiriame tiems dalykams. Padarykite sau kelią pas Jį. Ir kai jūs ten nueisite, išliekite savo sielą Jam.

¹³⁴ Nesakykite: „Viešpatie, aš tarnausiu Tau kitais metais, jeigu tu man duosi ‚Kadilaką‘ vietoj šio ‚Fordo‘. Viešpatie, aš padarysiu *tai ir tai*, ir *tą*, ir *tą*, jeigu Tu padarysi *tai-ir-tai*“.

¹³⁵ Ateikite, sakykite: „Viešpatie Dieve, aš nesu geras; nieko gero manyje nėra. Atleisk man. Aš esu nusidėjęs“. Štai tokiu būdu tai reikia daryti. Nestovėkite ir nebūkite aktorius, fariziejus. Nesivaikykite daugybės civilinių dalykų, tiek daug smulkių dalykėliu, kurie ir taip nieko nereiškia. Jūsų automobilis ir visa, kas jūs turite, dings. Pasirūpinkite savo siela. Pastatykite tai į pirmą vietą.

¹³⁶ Sutvarkykite ją ten, kol toje gilumoje nusistovės pastovi ramybė, „kuri pranoksta bet kokį supratimą,“ nusileis į jūsų širdį, ir jūs pajusite, kaip Jis lengvu prisilietimu pašalina kiekvieną dėmę. Tuomet, broli, jums jau nereiks, kad kažkas sakytu, ką po to daryti; jūs žinosite, ką daryti, taip, jei bent kartą prisilietėte prie Jo. Nė vienas žmogus negali ateiti į Jo Akivaizdą, kalbėtis su Juo, ir pasitraukus likti tokiu pat asmeniu. Jūs visada pasikeisite. Kai jūs kalbatės su Juo, tada susidaro išpūdis, kad Jis tarsi liečia jūsų sielą, jūs šito niekada neužmiršite.

¹³⁷ Aš prisimenu pirmąjį pokalbį, kurį aš turėjau su Juo! Man buvo dvidešimt dveji metai. Aš gėdijausi kalbėtis su Juo. Aš parašiau Jam laišką. Ketinau jį prikabinti miške ant medžio, kad Jis galėtų jį perskaityti. Aš gėdijausi savo gyvenimo. Ir aš pagalvojau: „Na, galbūt Jis praeis kada nors pro šį medį, bet galbūt Jis išgirs mane, jeigu aš kalbėsiu Jam“. Ir aš atsiklaupiau,

pasakiau: „Ponas Jėzau, aš norėčiau pasikalbėti su Tavimi minutėlę. Aš esu pats blogiausias žmogus pasaulyje“. Aš išėjau iš ten kitu žmogumi. Suprantate, štai tokiu būdu tai yra. Tai jūsų priėjimas prie Jo. Ir jūs suvokiate savo poreikį.

Bet bėda tame, kad mes esame per daug geri. Mes manome, kad mums Jo nereikia.

¹³⁸ Jūs turite išgyventi Jėzaus poreikį. Jūs turite suvokti, kad Jis—Jis yra vienintelė jūsų viltis. Jūs turite taip trokšti, kad net būtumėte pasiruošę mirti, tuomet jūs rasite kelią pas Jį. Jūs neateisite su kokių nors civiliniu klausimu. Jūs ateisite su savo sielos poreikiu. Jūs ateisite, pasakydami Jam visa tai.

¹³⁹ Pasiuntinys išvyksta. „O, dabar viskas baigta“. Ir taip pat labai patenkintas. „Taip, aš—aš įvykdžiau savo šeimininko įsakymą“. Jūs galbūt įvykdysite savo viršininko įsakymą, darbe. Jūs galbūt įvykdote savo vyro reikalavimą—įsakymą, dėl užuolaidų keitimo ar dar ko nors namuose. Bet kaip apie Jėzaus įsakymą? Melskitės! Žinoma. Štai taip. Ateikite pas Jį.

¹⁴⁰ Taigi, sekantis dalykas, kurį mes randame, mes randame jį keliaujanti. Taigi, Palestinoje, kai jie rengia pramogas, tik turtingieji. . . Jūs kartą turėtumėte pabūti Rytuose, kad—kad pažintumėte Rytus. Tuomet jūs turėsite kitokį požiūrį į dalykus, jeigu jūs kada nors ten būsite ir pažiūrėsite kokie yra jų papročiai.

Palestinoje, norėdami pavalgyti, jie ištiesia didelį stalą, štai *taip*. Palestinoje, jūs nesėdate valgyti prie stalo.

¹⁴¹ Tai būtų gerai dėl jūsų vaikų. Kaip pavyzdžiui, dėl šios mažos mergaitės, sėdinčios čia priekyje, su mėlyna suknele, su mažu rožiniu kaspinėliu. Ir, žinote, daug—daug kartų tie vaikai mėgsta atsiremti savo rankomis, štai *taip*, ir valgyti. Suprantate? Jūs žinote, juk tai tiesa. Taip, tai tiesa. Mama nemano, kad tai yra teisinga, taigi, bet, ir tai nėra tik etiketas šiandien, bet tai ir Palestinoje. Jie nevalgo ant. . . Jie nevalgo sėdėdami ant—ant kėdės. Jie įsitaiso ant kušetės ir valgo. Taigi, jie turi pastatyti ilgą stalą, ir jie sėdasi savo kušetėse, skersai, štai *taip*, visi kartu. Ir kiekvienas vyras, vietoje. . .

¹⁴² Kartais štai *tokia* tvarka. Jie pastato kušetę štai *taip*. [Brolis Branhamas pademonstruoja—Red.] Ir kai jie eina valgyti, jie įsitaiso štai *taip*; sudeda savo rankas štai *taip*, ir valgo štai *taip*. Taigi, jūs norėtumėte taip valgyti, ar ne? Aha-a. Ir tokiu būdu valgė Jėzus ir kiti, jų dienomis. Taigi, jie įsitaiso ir valgo.

¹⁴³ Ir, o, argi jų maistas nėra puikus! Tai bent! Aš įsivaizduoju, šis fariziejus tikrai galėjo gerai pavaišinti, kadangi, prisimenate, jis buvo turtingas žmogus. Ir jis gaudavo gabalą mėsos nuo kiekvieno avinėlio, kuris buvo aukojamas kaip auka. Taip, pone. Vaikinai įkišdavo kabli į puodą su mėsa, ir ką ištraukdavo ant kablio, priklausė kunigui. Ir jis tikrai galėjo. . . Jis tikrai

turėjo pinigų. Jis buvo turtingas žmogus. Jis nebuvo vargšas. Jis priklausė aukštuomenei.

¹⁴⁴ Bet jis pakvietė Vargšą. Dėl ko? Didelis veidmainis, jis ketino pasijuokti iš Jo. Aš galiu girdėti jį sakant: „Dabar viskas puikiai sutvarkyta. Tas šventasis velenėlis sakė, kad jis ateis į mano vakarienę. Ha, ha, ha, ha! Įdomu, ką apie tai mano fariziejus Jones? Jis taip pat jo neapkenčia. Bus smagu ar ne? Taigi, jis tvirtina esąs pranašas. Ha, ha, ha! Mes žinome, kad jis toks nėra. Taigi, mes pasijuoksime iš jo, kai jis ateis. Mes pasismaginsime“.

¹⁴⁵ Štai taip. Labai nedaugelis iš turtingų žmonių šiandien skiria laiko Jėzui. Aš taip džiaugiuosi, kad Jis rūpinasi vargšais. Aš nesakau, kad visi turtingi žmonės; kai kurie myli Jį. Žinoma, yra. Bet jūs paimkite žmogų, kai jis turi namus ir žemes, automobilius, ir visa kita; jis—jis taip tuo užsiėmęs, kad jis neturi laiko Jėzui. Ir tuomet jis bendrauja su tokia žmonių klase, kad jis tiesiog negali priimti Jėzaus. Aleliuja! Aš galvojau apie tai šiandien. Žmogus, turintis puikią socialinę padėtį, kaip jis gali pulti ant kelių, verkti ir maldauti Dievo? Išėiti į gatvę, liudijant? Tai sugriautų, sugadintų jo socialinę padėtį. Kam rūpi socialinė padėtis? Aš savo padėtį noriu turėti Šlovėje. Amen. Vardą Gyvenimo Knygoje. Štai ko aš noriu. Niekam nerūpi jūsų senoji socialinė padėtis? Pasiimkite savo aukštuomenę. Vis tiek tai bus sudeginta, taigi tęskite toliau.

¹⁴⁶ Štai jis: „Ką aš galėčiau. . . O, argi dabar nesusirinks visi miesto gyventojai? Cha! Žinote, tie vargšai žmonės ten, jie tiki tokiais dalykais. Taigi, visi susirinks aplink mano namus, o, laikraščiai tai aprašys. Aš pasakysiu jums, aš išgarsėsiu“. Taip.

Žinote tokios rūšies dvasia vis dar egzistuoja. O, žinoma. Išdidumas! O, tai yra prakeiktas dalykas - išdidumas.

„O, aš uždėsiu savo pačią geriausią kunigišką mantiją. Ir aš. . . savo tarnams“.

¹⁴⁷ O, jums reikėtų pamatyti, kaip jie aprenčia savo tarnus. Tai bent, jie—jie. . . Kartais jie ten atsiveda Indijos žmones, ir jie yra tikri puošėivos. Jie užsideda mažus varpelius ant batų galiukų, ir savo puikius apdarus. Netgi kai jie eina, jie—jie skamba kaip muziką. Ir jie turi savo lėkštes, pilnas puikios pagardintos avienos, ir kitų dalykų. Ir jie atneša jas štai *taip*, viena ranką laikydami štai taip už nugaros. Ir jų kojų pirštai juda štai taip, grodami muziką. Jie išeina ir patiekia ir pateikia tai tokiu būdu, kad jeigu jūs nebuvote alkanas, šiaip ar taip jūs pasijusite alkanas. O-o-o-h, tai kvepia nuostabiai! Kaip jie moka pagaminti ir pateikti!

¹⁴⁸ Ir jis pasakė: „Žinote, tai tiesiog toks metų laikas, kad mano. . . Aš nemanau, kad aš jį turėsiu namuose, kadangi daugelis negalės manęs pamatyti mano geriausiuose namuose“. Suprantate? Veidmainis! Fariziejus! Aktorius!

149 Daugybė žmonių šiandien turi eiti į bažnyčią, kad parodytų savo religiją. O, tai bent! Teisingai. „Aš eisiu į bažnyčią. Aš būsiu gana geras žmogus, ir žmonės manys, kad aš esu tikrai religingas“. Jūs fariziejus, aktorius! Jėzus mato jus visą laiką. Jis žino, kur jūs esate. Jis žino viską, ką jūs darote.

150 Ir štai jis nueina ten, žinote, ir jis sako: „Aš tiesiog paimsiu tai iš–iš verandos, perkelsiu į kiemą. Ir žinote, šios puikios vynuogės, kurias aš čia turiu, jos puikios, didelės, baltos. O, jos tokios skanios. Taigi, aš tiesiog parinkau laiką. Jos jau prinokusios. Kaip tik derliaus nuėmimas. Ir tas kvapas, tas aromatas, sklindantis iš ten, argi tai ne puiku! Aš pastatysiu savo stalą ten, ir visi žmonės ateis prie vartų, ir žvalgysis aplink“.

151 Tokiu būdu daro Rytų gyventojai, bet kuriuo atveju, visuomet žiopso į kažką, kas vyksta aplinkui. Jums nereikia . . . Minios, kad surinkti minią; tiesiog nuvykite ten ir pradėkite ką nors. Jie visi ateis. Tiesiog visi bus ten, žvalgysis, žinote.

152 Pasakė: „O, prie mano vartų, ir visur aplink, stovės žmonės. Ir, žinote, visame mieste kalbės apie mane visus metus. Aš būsiu! Aš būsiu! O, tai–tai–tai mane pakylės, matote. Tai padarys mane kažkuo“.

153 Kam rūpi apie „mane“? Jūs turėtum galvoti apie Jėzų, o ne tai, kuo jūs būsite, kai tapsite krikščionimi. Bet ką jūs ruošiatės padaryti dėl Kristaus, kai jūs tapsite krikščionimi? „Aš eisiu į bažnyčią. Aš prisijungsiu. Ir būsiu apšlakstytas“, ar ką jūs ten darote, ir priims jus į bažnyčią, paspaus ranką. „Ir įrašys mano vardą į knygą, ir mane laikys geresniu žmogumi. Mane laikys“. Ar tai ir viskas, dėl ko jūs ateinate pas Kristų? Gėda jums. Aktorius! Fariziejus!

154 Aš ateinu pas Kristų, kad sužinoti, ką aš galiu padaryti dėl Jo. Aš turiu kažką dėl Jo padaryti. Aš noriu kažką geresnio padaryti dėl Jo. Tegul žmonės pamato Jį.

155 Neseniai viename mieste buvo išgydymo tarnavimas. „Valandos žmogus“, nuotraukos įvairiuose jų laikraščiuose, ant sienų ir visur; o Jėzaus Vardas nebuvo paminėtas nei karto. Aš paklausiau: „Kur yra Jėzus visame tame? Štai valandos žmogus! Žmogus, kurio širdis skirta žmonėms! Dievo žmogus dėl *to* ir Dievo žmogus dėl *ano*“. Aš paklausiau: „Kur yra Jėzus? Aš maniau, kad Jis yra valandos Žmogus. Aš maniau, kad Jis buvo Dievo Žmogus. Kur Jis yra?“ Štai kas tai – krūva aktorių, fariziejų. Amen.

156 Atkreipkite dėmesį. O, jis ketina plačiai pasirodyti ten. Ir pasakė: „Tuomet vakare, kai aš–aš uždegsiu žvakės ir taip toliau, ir pakabinsiu jas ten. Ir kareiviai, stovintys šalia, sargybiniai su . . . tarnai su uždegtais fakelais, argi tai nebus nuostabu!“ Ir kaip, o, trina savo rankas, ir taip toliau!

157 Ir tuomet pagaliau atėjo didžiulio pokylio diena. Dabar viskas bus paruošta. Ir jie paruošia visus. Ir po kurio laiko aš

girdžiu kaip skamba varpeliai, ir ateina Filosofijos Daktaras, Filologijos Daktaras, *toks-ir-toks* Daktaras Jones, fariziejus, stambus vyrukas. Važiuoja ten, vežimai, žinote, sustoja. Jie visuomet turi krūvą liokajų aplink tuos turtingus žmones. Kažkas išeina ir paima jo arklius, nuveda juos į arklidę, pašeria juos, ir prižiūri juos. Ir tuomet jis yra pakviečiamas į namus.

¹⁵⁸ Taigi, Palestinoje, pirmas dalykas, kai žmogus ateina į namus, dauguma žmonių, keliaudami tomis dienomis, jie ėjo pėsčiomis. Vienintelis jų susisiekimu būdas buvo keliavimas pėsčiomis, ir—ir—ir eidavo keliais. Jie turėdavo apsiaustą, ir tas apsiaustas būdavo iki pat žemės. O ant kojų buvo sandalai. O apatinis drabužis būdavo iki kelių, ir jis ties keliais būdavo nukerpamas; apatinis drabužis, po apsiaustu. Ir žmogus, kai jis eidavo, ar—ar kažkas, kai jie eidavo štai taip, tas apsiaustas judėdamas kartu, šluodavo dulkes. Ir dulkės nusėsdavo ant kelių, nuo kelių ir žemiau ir jie tapdavo labai purvini. Jie. . . Tai, ką Jėzus kalbėjo apie kojų plovimą. Suprantate? Jie. . . Tai buvo paprotys, kadangi jie buvo. . . Jų kojos buvo purvinos.

¹⁵⁹ Ir tomis dienomis per Palestiną keliaudavo daug karavanų. O keliai nebuvo tokie kaip mūsų, išbetonuoti ar išasfaltuoti. Tai buvo seni dulkėti, nelygūs, grubūs, akmenuoti keliai, kaip kažkur esantys seni kaimiški keliukai. Ir ten, keliaudavo nešuliniai gyvuliai, keliaudavo per juos, gyvuliai palikdavo savo išmatas, atskridę paukščiai pačiuodavo tai ir išbarstydavo, ir tai sugrįždavo į dulkes. Ir tuomet, kai jūs keliaujate štai su tokiu apsiaustu per grubų, nelygų kelią, na, purvas pakildavo į viršų ir patekdavo ant jūsų—jūsų kojų, ir tai dvokdavo, bjaurus kvapas, tarsi šalia būtų tvartas ar panašiai. Ir kai žmogus ateidavo į—į namus, buvo paprotys, pirmiausia nuplauti jo kojas.

¹⁶⁰ Taigi, aš jums parodysiu, kaip tai buvo daroma. Ateikite čia, broli Nevilai, aš—aš—aš noriu pademonstruoti tai ir parodyti jums, kaip tai buvo daroma. Tai. . . Ateik čia, jeigu jūs norite, dabar, ir tiesiog prisėskite čia minutėlei.

¹⁶¹ Taigi, pirmas dalykas, atėjus. . . Ir iš visos grupės, mažiausią užmokestį gaunantis liokajus buvo kojų plovėjas. Žmogus, kuris plovė kojas, buvo laikomas prasčiausiu iš visų jų, su mažiausiu atlyginimu.

¹⁶² Taigi, aš noriu jums kai ką pasakyti. Jėzus užėmė pačią žemiausią vietą - liokajaus. Aleliuja! Tai patvirtina man, kad Jis buvo Dievas. Jis užėmė žemiausią vietą, kad plauti kojas. Turėjo visokiausių liokajų, bet pats žemiausias buvo kojų plovėjas, plaunantis nuo kojų tą mėšlą ir visa kita. Buvo pats žemiausias liokajus. Ir Jėzus paėmė žemiausio liokajaus vietą. Tuomet, jūs esate tokie kietasprandžiai, jūs nieko negalite dėl Jo padaryti. Bet Jis dėl jūsų užėmė žemiausią vietą. Jis buvo kojų plovėjas. Pagalvokite apie tai. Šlovės Karalius tapo kojų plovėju, kad

parodytų nuolankumą ir duotų jums pavyzdį, ką daryti ir kaip tai daryti.

¹⁶³ O jūs vadinate save krikščionimis ir esate tokie manieringi, jūs net negalite ištiesti ir paspausti rankos elgetaujantiems gatvėje, ir pakalbėti su juo apie Viešpatį. O, jūs esate toks geras.

¹⁶⁴ Galite sužinoti, kad nieko gero apie mus nėra, kai jūs pagalvojate apie Jį, tampančiu žemiausiu, koks tik buvo – kojų plovimo liokajus. Jis iš tikro, širdyje, buvo aukščiausiu, koks tik buvo. Jis buvo Dievo širdis, ir tapo mažiausiai apmokamu – kojų plovimo liokajumi. Hmm! Tas, kuris buvo didis, tapo niekuo, kad Jis išpirktų jus atgal ir padarytu jus didžiais.

¹⁶⁵ Žinote ką? Aš pastebėjau tai savo kelionėse. Jūs dažniausiai pamatysite, kad didys vyrai yra maži žmonės. Aš keliauju aplink, kur yra didžiųjų vyrų, tikrai didžiųjų vyrų, ir aš žinau, kad jie yra didys vyrai. Bet kai aš juos palieku, jie leidžia jums manyti, kad jūs esate didis žmogus; jie yra niekas. Bet jūs paimkite menkavertį, nieko nežinantį, jis galvoja, kad jis yra viskas. Jis nuo pat pradžių yra niekas. Tai didys vyrai yra maži žmonės. Jie niekada nesigiria ir nepriskiria sau garbės. Jie leidžia jums pasijausti, kad jūs esate didis. Tai ir yra didis žmogus.

¹⁶⁶ Ir čia, didingiausias iš žmonių, didingiausias iš visų žmonių – Dievas, apreikštas kūne, su nuolankumu, tapo kojų plovimo liokajumi. Visos Šlovės, visos Amžinybės Karalius, Kūrėjas žemės ir dangaus, plovė mėšlą nuo žmogaus kojų.

¹⁶⁷ Tada, kai mes manome, jog esame kažkas. Apsivelkame penkiasdešimties dolerių kostiumą ir... O Dieve, pasigailėk mūsų! Manome, kad esame kažkas, vaikštome pakėlę galvą į viršų: „O aš priklausau *tam tikrai* bažnyčiai. Aš esu toks pat geras, kaip ir visi kiti“. O, jūs vargšas, nelaimingas, apgailėtinas, hip-...fariziejus! Jūs esate tik aktorius. Jūs neturite jokio išgelbėjimo. Jūs įrodytumėte, jeigu turėtumėte. Teisingai. „O, aš pernai nusiunčiau penkiasdešimties dolerių čekį labdarai“. Kam tai rūpi? Dievas nežiūri į tai. Jis žiūri į jūsų širdį. Jūs bandote elgtis, lygtai būtumėte kažkas. Jis niekada jūsų už tai nesmerkė. Bet kodėl jūs neišinate ir nedarote kažko? Tiesiog vaidinate.

¹⁶⁸ Čia, pirmas dalykas, kurį jie padarydavo, kai atvykdavo žmogus, jis turėdavo... Įeidavo į namus, jeigu jis buvo labai laukiamas, šeimnininkas jį pasveikindavo. Taigi, liokajus pasitikdavo jį prie durų, pirmas dalykas, kurį jis padarydavo, tai pasilenkdavo ir numaudavo jo batą. Jis paimdavo jo koją štai *taip*, kaip čia, ir dėdavo taip, kad ji atsidurdavo virš jo kojos, pasilenkdavo, ir tokiu būdu plaudavo jo koją. Po to, kai iš tikrųjų gerai ją nuplaudavo, paimdavo rankšluostį ir nušluostydavo ją, tuomet jis plaudavo kitą koją. Jis paimdavo jo sandalus ir padėdavo ant paauskstinimo, tam skirtoje vietoje, štai taip. Paskui, mainais, atnešdavo gražius sandalus, iš šilko ar atlaso. Jis paimdavo jo koją, ir jeigu jos sausos ir švarios, ir

visa kita, visas mėšlas nuplautas nuo jų, tada jis paimdavo ir užmaudavo. Jei jie netikdavo, jis paimdavo kitą porą, kol jam tikrai gerai tikdavo.

¹⁶⁹ Tuomet, jis visas nuplautas. Jis jausdavosi gana patogiai. Tada jis eina į nedidelį kambarį. Šis žmogus sutikdavo jį prie durų. Tuomet jis jis eina į nedidelį kambarėlį, ten stovi kitas tarnas, ir jis turi aliejaus indą. Ir, o, tai vadinama nardų aliejumi, ir koks tai buvo nuostabus dalykas. Ir jis įsipildavo šiek tiek į savo ranką, ir šiek tiek į kitą ranką, ir įtrindavo jį, įtrindavo jį ant savo veido ir kaklo. Nes, dėl tiesioginių Palestinos saulės spindulių poveikio, vyrai ir moterys, nuolat tepdavosi aliejumi. Jis tiesiog beveik nuplėšdavo odą nuo jų, ir jų kaklo, ir aplink jų skruostus. Ir tai . . .

Taigi, aliejus užsiteršia. Alyvuogių aliejus, jei jis pasilieka ilgesniam laikui, pradeda nemaloniai kvėpėti.

Bet jie įpildavo į jį, o, nardų kvėpalų. Ir tai yra labai brangus dalykas. Taigi, jie gaudavo jį iš Arabijos.

¹⁷⁰ Ar atkreipėte dėmesį, kai rožė pražysta, ir po to, kai žiedas pranyksta, jis toje vietoje palieka nedidelį obuoliuką. Jūs matėte tai daugelį kartų, mažas—mažas pumpurėlis.

¹⁷¹ Ten yra toks krūmas, nuostabus krūmas, kuris auga aukštai Arabijos kalnuose, ir jie paima tą mažą pumpurėlį po to, kai rožės žiedas nukrinta, jie paima iš ten tą mažą pumpurėlį, išlukština jį, ir jis turi patį nuostabiausią kvapą. Aš kartą mačiau vieną, ir jūs galite įtrinti jį ant savo rankos štai *taip*, vieną iš tų mažų pumpurėlių štai taip, ir dvi savaites jūs kvėpėsite tuo kvapu. O, jis yra labai brangus.

¹⁷² Šebos karalienė, kai ji atvyko susitikti su Saliamonu, tai buvo viena iš jos brangenybių, kurias ji atvežė, kai kuriuos iš tų puikių kvėpalų, iš Egipto.

¹⁷³ Taigi, žiūrėkite. Tuomet jie įdeda tą į tą, ir o, tai labai brangus. Jie įdėdavo tai ten, ir jie įtrindavo savo veidus ir kaklą. Ir tada, vietoj kūno kvapo, kai kojos buvo nuplautos, visas mėšlas ir kita buvo nuplauta nuo kojų, ir tuomet jis atsisėdavo ten su nupraustu veidu, ir jo kaklas irgi būdavo nupraustas. Ir jie paduoda jam rankšluostį, jis nusišluosto štai taip, ir jis jaučiasi žvalus. Tuomet jis eina pas šeiminką.

¹⁷⁴ Dabar, štai čia, broli Nevilai, jei galite atsistokite. Taigi, dabar, sakykime, kad jis buvo mano svečias. Taigi, pirmas dalykas, kurį jis padaro, kai jis jį susitinka, jis ištiesia ranką štai *taip*, ir uždeda ant jo peties. Ir jis uždeda ranką ant *to* peties, štai *taip*. Na, tuomet, kai jis tai padaro, jis pasilenkia arčiau ir pabučiuoja jam į kaklą. Tada jis patraukia tą ranką, uždeda tą ranką ir šitą štai čia, ir pabučiuoja jį į kaklą. Taigi, aciu.

¹⁷⁵ Taigi, kai jis tai padaro, jis yra pabučiuotas, ir jis yra brolis. Jis yra pasveikintas. Aleliuja! Jis gali nueiti į kambarinę

ledainę; atsisėsti; jaustis kaip namie. Jis yra brolis. Aleliuja! Jo kojos nuplautos. Jis—jis yra atsigavęs. Jis yra pateptas. Ir jis yra pabučiuotas, „pasveikintas“. Amen. Tuomet jis yra brolis. Jis iš karto gali įeiti, jaustis tiesiog laukiamu, tarsi būtų savo namuose.

¹⁷⁶ Taigi jis įeina, atsisėda ir gali daryti viską, ką nori. Jis yra pasveikintas. Jis yra nuplautas; jis švarus. Jis pateptas. Ir jis pabučiuotas „pasveikinimui“. Tai reiškia, kad šeimininkas, kai jis jį pabučiavo, jis pripažino jį kaip brolių, ir jis yra pakviestas viskam, kas yra namuose. Jam daugiau nebereikia naudoti etiketo. Jis namuose. Jis iš karto įeina, nueina į kambarinę ledainę ar ar kur jis nori, tiesiog jaučiasi kaip namie. Tada viskas gerai.

¹⁷⁷ Taigi, kaip tai nutiko? Kaip tai galėjo būti? Kaip tas liokajus apskritai leido Jėzui praeiti? Štai Jis, sėdi prie vakarienės, prie vakarienės su neplautomis kojomis. Jis sėdi kamputyje. O-o-oh, norėčiau, kad aš būčiau buvęs tuo liokajumi. Norėčiau, kad aš būčiau galėjęs užimti jo vietą. Štai Jėzus, kažkaip. . .

¹⁷⁸ O, jis nuplovė Dr. Jones kojas, žinoma. Jis nuplovė visų kitų. Jis nuplovė juos ir patepė. Simonas, pasveikindamas pabučiavo jį. Ir štai jie, stovi ten, taip užimti. „O, Dr. Jones, žinote ką? Pas *toki-ir-toki*, praeita dieną, fariziejus *toks-ir-toks*. . . Ar jūs pamenate fariziejų *toki-ir-toki*? Jūs pamenate?“ O, taip užsiėmę kalbomis apie įvairius reikalus, kol net nesugebėjo pastebėti įeinančio Jėzaus.

¹⁷⁹ Ir man įdomu, šiandien, ar mes nesame taip susidomėję, ar mes būtume metodistai, baptistai ar sekmininkai, mes nesugebėjome pamatyti įeinančio Jėzaus. O Dieve, pasigailėk!

Kaip aš norėčiau užimti to liokajaus vietą! Kaip aš norėčiau atsiklaupyti prie Jo kojų!

Kaip jis tai praleido? O, jis buvo pernelyg susidomėjęs tuo, ką daro didžioji bažnyčia. Jėzus kažkaip įėjo.

¹⁸⁰ Aš galiu girdėti Jį, kalbantį Savo mokiniams, prieš išvykstant: „Na, mes geriau keliaukime“. Jiems reikėjo nukeliauti šimtus, apie šimtą mylių, karštais Palestinos keliais.

¹⁸¹ Bet leiskite man čia pasakyti jums vieną dalyką. Jėzus visada laikosi Savo pažado. Kai Jis pasakė, kad Jis ateis, Jis ten ir buvo. Aleliuja! Kai aš gulėjau bimirštantis, ten ligoninėje, Jis pažadėjo man, kad Jis bus ten. Jis pažadėjo, kad Jis išgydys mane. Jis ištesėjo savo pažadą. Jis pasakė. . . Kai gyvenimas baigsis, kai bus laimėta paskutinė mano kova, ir mano metai bus praėję, aš sensu, ir aš einu prie Jordano upės, Jis pažadėjo, kad jis bus ten. Jis bus ten. Jis ištesės kiekvieną pažadą. „Jei aš eisiu per mirties šešėlio slėnį. Aš neišsigąsiu pikto. Nes Tu esi su manimi“. Nereikės nerimauti; Jis bus ten. Mes čia dainuodavome seną dainelę:

Man nereiks pereiti Jordano vienam,
 Jėzus mirė, atpirkdamas visas mano nuodėmes;
 Kai aš pamatysiu tamsą, Jis lauks manęs,
 Man nereiks pereiti Jordano vienam.

¹⁸² Aš čia perėjau ne vieną upę vienas. Mane dažnai palikdavo draugai, iš manęs juokėsi draugai ir giminės. Bet, viena tikra – Jis bus ten. Kai ateis laikas, Jis bus ten. Jis visada laikosi savo pažado. Šlovė! Žinau, jūs manote, jog esu pamišęs; galbūt aš esu. Bet Jis bus ten; taip, galbūt šiek tiek anksčiau, kad būtų tikras, jog Jis bus ten laiku. Jis visada ištesi Savo pažadą.

¹⁸³ Jis reikiamu laiku pasirodo ten, tiesiog kur Jis pažadėjo būti, ir jie nesugeba Jo atpažinti. Jie turėjo laiko viskam, bet neturėjo laiko dėl Jėzaus.

¹⁸⁴ Žiūrėkite, kai mūsų prezidentas atvyksta į miestą, pažiūrėkite, kaip jie pasitinka jį. Na, kai prezidentas ruošiasi atvyktų į tą miestą, jie . . . nuo traukinio iki viešbučio, kuriame jis apsistoja, būna papuošta gėlėmis; visos vėliavos iškeltos; puokštės mėtomos į gatves; merginos su gėlėmis eina priekyje; orkestras groja; skamba muzika; dainininkai dainuoja; viskas, kad prezidentas jaustųsi laukiamas.

¹⁸⁵ Bet, krikščionys – Jėzus ateina, ir jūs nepriimate Jo. O, jūs retkarčiais užleidžiate Jam vietelę mažame kambaryuke, mažame kambaryuke – vienoje pusėje. Tačiau jūs gėdijatės Jo prieš savo draugiją. Nepakviečiate Jo maldai. O, Jis užimtų mažą vietelę kamb- . . . Galbūt palėpėje, galbūt jis priims Jį palėpėje, retkarčiais. Kai Jis ateina, paimate. . . „O, aš žinau, kad Jis čia. Aš įslinksiu į palėpę, kad niekas negirdėtų, kaip aš meldžiuosi“. M-hm! Bet, gera pusė ta – bet kuriuo atveju Jis ateina.

„Jėzau, ar Tu norėtum užimti antrą vietą?“

„Taip“.

„Ar Tu užimtum trečią vietą, Jėzau?“

„Taip. Atvirai kalbant, aš tiesiog užimsiu bet kurią vietą, kurią tu Man duosi“.

¹⁸⁶ Bet, Prezidentai jūs priimsite su viskuo. Jūs pasikviesite savo kaimynus ir paruošite didelę vakarienę. Jūs susitvarkysite savo namus. Jūs padarysite viską. Bet kai ateina, Jėzus, Jis priima tai, ką Jis gali gauti. Jūs priimate Jį į dulkėtą palėpę, ar kažkur žemai rūsyje.

¹⁸⁷ Prisimenate, kai kartą jūsėjote į bažnyčią, manėte esąs tikras krikščionis? Maždaug kartą į metus. O, jūs apsisvelkate pačią gražiausią savo suknelę. Tai buvo Velykos. Nedidelė skrybėlaite, pakreipta šonu ant galvos. Jūs išreikšėte nepasitenkinimą, nes pamokslininkas pamokslavo dvidešimt minučių. Bet Jis nepriekaištavo jums už tai. Jis priėmė tai. Jūs grįžote namo, pakabinote savo naują suknelę ir pasakėte: „Vaikine, užteks religijos visiems metams“. Bet Jis netriukšmavo dėl to. Jis tiesiog

priėmė tai. Tai viskas, ką Jis galėjo gauti iš jūsu. Kartais Jis ir to negauna iš jūsu. Jūs duodate Jam kokią papuola vietą.

¹⁸⁸ Kokią dalį Jis turi jūsu gyvenime šiandien, krikščioni? Ar Jis turi pačią geriausią dalį, ar jūs tik skiriate Jam palėpę, ar laikas nuo laiko trumpą maldą? Ką apie tai? Kokią vietą jūs skiriate Jam?

¹⁸⁹ Ten atsisėda Jėzus, sėdi pats vienas. Jo mokiniai negalėjo įeiti; jie nebuvo pakviesti. Visi jie žiūrėdami stovėjo aplink. Ir ten sėdi Jėzus, labai neįaukiai, gatvės kvapas sklido nuo Jo, purvinos kojos, nepateptas veidas, nepabučiuotas priėmimui, tiesiog sėdėjo nuošalyje, kampe, nuleidęs galvą. Senasis fariziejau, kodėl tu pakvietei Jį, tu veidmaini?

¹⁹⁰ Tas pats yra ir su jūsu bažnyčia. Jūs meldžiatės už prabudimą; kai ateina Šventoji Dvasia, jūs išstumiate Ją, jūs nekada nepadarysite tai, kad Ji būtų laukiama. Kas nors bus išgydomas, ar kažkas kito, ar pripildytas Šventąja Dvasia, jūs apeisite, neleisdami kalbėti apie tai, atstumsite Ją. Jūs daugiau nebenorite Šventosios Dvasios. Jūs nenorite pamokslininko, kuris pamokslauja apie Šventąją Dvasią ir pašventinimą. Jūs to daugiau nebenorite. Jūs norite kažkokio pavyzdinio pusgalvio, ištobulinto, su daugybe protinės teologijos, su tikrai gera gramatika ir panašiais dalykais.

Duokite man senamadišką, iš provincijos, Dievo siųstą, pripildytą Šventosios Dvasios, pamokslaujantį Bibliją, kur Jėzus yra laukiamas. Jis palaimins jūsu širdį.

¹⁹¹ Ir jūs sėdėsite vos nurydami tai. Jūs parodote, kad Jis nėra laukiamas. Jis nori, kad Jį šlovintų, bet jūs nenorite Jo šlovinti. Bet jūs šauksite: „Sveiki, ponas prezidente, kaip sekasi? Nemačiau jūsu jau ilgą laiką“. Ir ateina Jėzus, jūs pastumiate Jį į kamputį, nepageidaujamas.

¹⁹² Jūs meldžiatės, meldžiatės ir meldžiatės dėl prabudimo, ir kai prabudimas prasideda, jūs sakote: „Hm, tik ne mano bažnyčioje! Nieko bendro neturiu su tuo, kas ten vyksta“. O, aktoriau! Išdidumas! Galva pakelta į viršų! Veidmaini! Gėda tau!

¹⁹³ Mano Jėzus daugelį kartų buvo atėjęs į šį miestą, ir jūs nustūmėte Jį į kampą. Jūs kalbėjote apie Tai, sakėte: „Tai buvo velnias“. Sakėte: „Tai buvo protinė telepatija“. Sakėte: „Ten nieko nebuvo“. Gėda tau, veidmaini. Vieną iš tų dienų, Teismo dieną, Jėzus privers jus už tai sumokėti. Jis ateina į miestą, beldžiasi į duris. [Brolis Branhamas devynis kartus beldžia į sakyklą—Red.] Jis daro dalykus, o žmonės sakys: „O, tai nesąmonė“, nustums Tai į šoną. Ir kiekvieną naktį jūsu bažnyčioje meldžiasi už prabudimą? Farizėjus! Aktorius! Jūs norite, kad būtų tokiu būdu, kaip to norite jūs. Kristus ateina tokiu būdu, kokiu Jis nori ateiti. Jis gal sugėdins jūsu teologiją. Štai Jis sėdi, po to, kai Jis buvo pakviestas, ir Jis atėjo.

¹⁹⁴ Kiek kartų tie aplink esantys seni šalti formalūs morgai meldėsi dėl prabudimo? Anądien, visoje šalyje jie meldėsi dėl prabudimo. Bili Graham ir Džekas Šuleris, ir krūvelė jų, važinėja po... ir meldžiasi dėl prabudimo. Ir tuomet, štai nužengia Šventoji Dvasia, o jūs vadinate Tai kaip atsimetimu. Aleliuja! Ji nužengia su tais pačiais ženklais, stebuklais ir viskuo, ir įrodo, kad Jis yra ten, o jūs vadinate Tai velniu. Apsimetėliai! Vieną iš tų dienų jūs mirsite su savo televizija ir eisite į pragarą su tokiais pat dalykais.

¹⁹⁵ Elgiatės taip, eidami toliau su didelę krūva teologijos, iš tos pačios seminarijos; aktoriai, veidmainiai, niekada neužstokite durų. Sako: „Aš neisiu ten į bažnyčia. Jūs niekada...“ O, veidmaini!

¹⁹⁶ Jėzus, sėdi, Jėzus purvinomis kojomis. Jie vadina Jį „Jesu“, Vokietijoje. Jesu su purvinomis kojomis. Tai kažką padaro mano viduje, sakant tai. Dievas, Jėzus, pakviestas Svečias, Šlovės Kunigaikštis, Gyvybės šaltinis - ir nepageidaujamas; su purvinomis kojomis, sėdintis ten su nuo kelio mėšlinomis kojomis. Tarp visų likusiųjų, visi nuprausti ir maloniai kvepiantys. Ir ten sėdi Jis, palenkęs pavargusią galvą ant Jo barzdos prakaito žymės, su nuleistu žvilgsniu, nepabučiuotas.

¹⁹⁷ Jėzus nori būti pabučiuotas. Biblijoje yra Rašto vieta, kurioje sakoma: „Bučiuokite Sūnų, kad Jis nesupyktų“. Teisingai. Jėzus nori būti pabučiuotas. Ar jūs kada nors Jį pabučiavote? Žinoma, jūs galite.

¹⁹⁸ Jis sėdi ten, nepageidaujamas, purvinomis kojomis. Jėzus purvinomis kojomis. O, argi tai nesukelia jumyse keisto jausmo? Jėzus, purvinomis kojomis, nepageidaujamas.

¹⁹⁹ Pažvelkite, ką jūs šiandien darote su Juo. Užuot atvedę Jį į savo didelę, puikią bažnyčią, jūs pastumiate Jį į kokią nors mažą misionierių vietą prie kampo, kur bakalėjininkas iš tikrųjų net neturi bakalėjos. Ji taip užteršta. Tai ten, sena, maža purvina vieta, kažkur rūsyje. Ir jūs meldžiatės, kad Jis ateitų, ir patalpinatė Jį į kokią nors purviną skylę jūsų rūsyje. Dieve, būk gailėstingas!

²⁰⁰ Bet, tebūnie palaimintas Jo Vardas, Jis vis tiek ateina. Klausia: „Kas ten prie kampo, sena, maža šventų velenėliu bažnyčia?“ Jis vis tiek ateina. „Ten daugiau niekas nesilanko, tik patys vargingiausi“. Na, tai gerai, Jis vis tiek ateina.

²⁰¹ Padarykite, kad Jis būtų laukiamas. Taip. Jis bando patekti į jūsų didelę bažnyčią, bet jūs neišleidžiate Jo. Jūs per daug žinote. Jūs per daug užsiėmę bažnyčios reikalais. Jūs, veidmainiai! Stovite ten. Jūs Jį pakvietėte. Dėl ko jūs meldėtės? Jis pasakė, kas įvyks, kai ateis Šventoji Dvasia. Sekminių dieną, Ji įrodė, ką Jis darys, kai Jis ateis. Ir Jis ateis į jūsų bažnyčią, o jūs Jį išmesite. Jūs fariziejus! Jūs aktorius! Jūs tik bandote pasielgti taip, kaip įkalė jums kažkur seminarijoje.

Ar nepakviestumėte Jėzaus? Jesu su purvinomis kojomis. O Dieve! Jesu su purvinomis kojomis.

²⁰² Mylintis Gelbėtojas! Tos kojos, kurios greit bus prismeigtos, tos rankos, nenuplautos, su . . . Su ant jų esančiu purvu ir mėšlu nuo gatvės, ir pūslėmis. Purvinos kojos! Brangiosios rankos! Greitai Jis bus karūnuotas erškėčių vainiku! Ir kaklas, per kurį tekės Kraujas, sruvenantis nuo Jo veido. Ir sėdėjo tarp tų religingų žmonių, nepageidaujamas. Mano Jėzus, su purvinomis kojomis. O Dieve! O, jeigu tik aš galėčiau būti tuo liokajumi. O, jei tik galėčiau ateiti ir nuplauti Jam kojas! Štai Jis, sėdintis ten; purvinomis kojomis, nepageidaujamas. Niekas tiesiog nenori turėti su Juo jokių reikalų, Jo kojos tokios purvinos.

²⁰³ Taigi ką Jis padarė? Ką Jis padarė? Jis vis tiek atėjo. Jis vis tiek atėjo. Pasakė: „Taip, aš būsiu ten“. Taigi Jis ten sėdėjo, Jis laikėsi savo susitarimo susitikti. Jis kiekvieną kartą laikysis Savo susitarimo susitikti su jumis. Ten Jis sėdėjo.

Fariziejus sėdėdamas ten, trina savo rankas ir sako: „Taigi, pažiūrėkite. Dabar, Jones, ar matai jį?“ Štai jie, nežinojo, kad Jėzus sėdi ten.

²⁰⁴ Jūs manote, kad Jam buvo nepatogu? Žinoma, Jis jautėsi nepatogiai. Jis nežinojo, . . . Visi žmonės aplinkui, Jis jautėsi nepatogiai. Niekas neparodė, kad Jis yra pageidaujamas. Taigi tuomet, pirmas dalykas, žinote, ką jie . . . Ką Jis tada padarė? Ką Jis pasakė? Jis sėdėjo ten štai taip. Dabar paklauskite. Žiūrėkite, ką Jis daro.

Taigi pažvelkite laukan. Pažvelkime laukan. Ten visi žiūri. Niekas nežinojo, Kas Jis buvo. Vienas klausia: „Na, kur Jis yra?“

²⁰⁵ Taigi žiūrėkite, paimkime kitą sceną čia. Žiūrėkite, ten anapus, gatve eina, aš matau nedidukę moterį. O, kokį vardą ji turėjo mieste! Ji buvo nusidėjėlė. Nesileisime į detales apie tai. Ji buvo prostitutė, moteris su blogu vardu, kuri neteisingai elgėsi. Bet atminkite, broli, ji yra kažkieno duktė. Teisingai.

²⁰⁶ Iš kur jūs žinote, kas pastūmėjo tokiam gyvenimui? Galbūt koks nors mylimasis privedė ją iki tokio gyvenimo, apkabino ją savo rankomis ir pažadėjo jai viską. Ir tuomet, kai sugriovė jos reputaciją, pabėgo ir paliko ją, kad pasinaudotų kita. Ir tai privedė ją prie tokio gyvenimo. Kas žino už jos slypinčią istoriją? Bet dabar ji yra paženklinta. Niekas nenorėjo turėti su ja jokių reikalų. Ji klaidžioja gatvėmis, užsidirbdama pinigų kaip tik gali.

²⁰⁷ Aš girdžiu ją sakant: „Pažiūrėkite ten, prie fariziejaus namų. Įdomu, kas ten vyksta?“ Žinoma, ji negalėjo pasirodyti tokioje minioje. Tai nepridera, kad prostitutė kada nors pasirodytų tokioje vietoje.

²⁰⁸ Bet ji patenka iš lauko pusės. O Dieve! Aš matau, kaip ji pasistiebia už šio didelio seno vyriškio pečių. Ji bando pažvelgti.

Ji tarė: „Na, pažvelkite į tą visą nuostabų maistą. O, tai bent! Ar tai ne turtuolis turintis . . . O, argi tai ne nuostabu?“

209 Ir jos akys nukrypsta ten, į kampa. „Na, pažvelkite! Tai Jis. Tai Jis. O, - ji sako, - taip negali būti. Jo kojos purvinos. Jo veidas purvinas. Na, Jis—Jis nepageidaujamas“. Jis retai kada yra pageidaujamas tarp turtingųjų. Ji tarė: „Aš . . . O, taip negali būti. Ar tai tikrai Jis?“

210 Ji dar kartą pažvelgia. „Taip, tai Jis“. Ji apsisuka, skubiai nubėga nuo minios; ji nubėga laipteliais žemyn, į gatvę. Užlipa mažais girgždančiais laipteliais, jie kliba, kai ji lipa į savo mažą seną palėpę. Ji pribėga prie savo—savo mažos skrynios, kurią ji ten turi. Atidaro ją ir ištraukia mažą maišelį. Jame visi pinigai, kuriuos ji turi. Pažvelgia į jį. Ji padeda tai, jie suskamba.

211 Ji sako: „Aš negaliu. Aš negaliu to padaryti. Aš tikriausiai sapnuoju. Turbūt su manimi kažkas negerai. Aš negaliu eiti į tą puotą. Aš tiesiog negaliu to padaryti“. Galbūt ji ima ir padeda jį atgal. „O, bet, jei . . . Aš negaliu to padaryti; Jis sužinos, kaip aš gavau tuos pinigus. Jis yra Pranašas. Jis yra Aiškiaregys. Jis sužinos, kaip aš gavau tuos pinigus. Bet, o, pažiūrėkite, jie pakvietė Jį, ir Jis ten štai taip sėdi. Kaip jie tai padarė? O, kažkas turėtų tuo pasirūpinti“.

212 Ir šiandien kažkas turėtų tuo pasirūpinti, bet jie to nedaro. Jūs esate per daug užimti; turite likti namuose, žiūrėti televizorių; jūs išvažiuoti vakare į restoraną; yra per karšta, kad eitumėte į bažnyčią. O, jūs, aktoriai!

213 Ši sena paleistuvė, ji vėl pakėlė jį, pasakė: „Bet aš privalau! O, aš turbūt išprotėjau“. Ašaros rieda jos skruostais. Ji tarė: „O, bet pažvelkite į Jį, matant kaip Jis atrodė, tiesiog liūdnas žvilgsnis, visi praeina pro šalį, ir niekas su Jo nesisveikina. Jis sėdi ten vienišas kaip pirštas, visi praeina pro Jį“.

214 Taip pat Jis ir šiandien, visi praeina pro Jį. O, jūs turite savo bažnyčias. Jūs turite savo religiją. Jūs turite savo doktrinas ir taip toliau. Bet kaip dėl Jėzaus? Jūs tiesiog praeinate pro Jį, leidžiate Jam štai taip sėdėti.

Ji tarė: „Aš turiu kažką padaryti su tuo. Aš turiu kažką padaryti. Aš ne. . .“

215 Žinote, kažkas yra moteryse, norėčiau, kad Dievas daugiau tuo naudotųsi. Jose yra kažkas, jos nestovi ir neklausinėja kaip vyrai. Mes stovime ir norime žinoti, ir viską išsiaiškinti, bet moterys paprastai eina ir daro tai, kas joms ant širdies.

216 Ji tarė: „Aš—aš tiesiog turiu tai padaryti“. Taigi aš matau ją, kaip ji atlenkė savo suknelę ir paima savo mažą kojine, kuri buvo pilna visų šių centų, kuriuos ji turėjo. Palikusi seną lūšnelę, ji skubėdama eina gatve. Ir žvilgtelėjusi ten, ji įeina į didelę parfumerijos krautuvėlę.

217 Ir aš matau, kaip ten stovi senas ilga, lenkta nosimi žydas, skaičiuojantis savo pinigus, už daiktus, kurie buvo nupirkti tą dieną. Jis sako: „O, tai bent, aš net neuždirbau savo išlaidoms padengti! Neuždirbau savo išlaidoms!“ visas nuliūdes ir sugniužęs.

218 Ir pirmas dalykas, žinote, ji įeina pro duris. Taigi, jis nesielia su ja kaip su dama. Jis atsargiai pažvelgė, pasakė: „Na, pažiūrėkite, kas čia!“ Jis neišėjo ir nepasakė: „Ar galėčiau jums kuo nors padėti?“

Paklausė: „Na, ko nori?“

219 Ji atsakė: „Aš norėčiau geriausios alebastrinės dėžutės, kokią tik turite parduotuvėje. Aš noriu geriausios, kokią tik turite“. Sužvangėjo pinigai. O, kai jis pamato pinigus, dabar tai jau kitaip. M-hm. Taip. „Aš noriu geriausios, kokią tik turite“.

220 Jis vertas geriausios. Ką jūs darote dėl Jo? Atiduodate Jam likučius. O, taip, lakstote aplink visą dieną, ir duodate Jam tris minutes, prieš nueinat miegoti. Jėzus nusipelno jūsų geriausio, drauge. Jis nusipelno visko, ką jūs turite. Bet ką jūs darote dėl to? Jūs duodate Jam tiesiog bet ką. Jis paima tai. Bet kuriuo atveju Jis tai paima. Jis, Jis paima tai.

Bet ji pasakė: „Aš noriu geriausio“. Tai kainavo jai viską, ką ji turėjo, kad gautų geriausią.

221 Būtent tai, ką jūs norite padaryti. Atiduoti kas geriausia, atiduoti Jam tai, kas geriausia. Atiduoti Jam kas geriausia jūsų gyvenime. Atiduokite Jam geriausias savo dainas. Atiduokite Jam visą savo talentą. Atiduokite Jam viską, ką turite. Atiduokite Jam savo kojas. Atiduokite Jam savo rankas. Atiduokite Jam savo akis. Atiduokite Jam savo burną. Atiduokite Jam savo ausis. Atiduokite Jam savo sielą. Atiduokite Jam savo širdį. Atiduokite Jam savo šlovinimą. Atiduokite Jam viską, ką turite. Aleliuja! Jis nusipelno geriausio.

Ji pasakė: „Aš noriu geriausios, kokią tik turite“.

„Na, - jis pasakė, - pirmiausia pažiūrėkime, kiek turi pinigų“.

222 Taigi jis išpila kojine, suskaičiuoja juos. Taip, du šimtai aštuoniasdešimt Romos denarų, būtent tiek jie kainavo. Tada jis nueina ir paima dėžutę, paduoda jai.

Aš girdžiu, kaip jis sako: „Įdomu, ką ji su tuo darys?“ Štai ji, išeina pro duris. Ji turi paskubėti. Ji vėluoja.

223 Geriau vėlai nei niekada. Ar ne taip? Jūs taip pat ilgai laukėte, bet geriau ateiti. Nepasilikite tokiais, kokie jūs dabar. Ilgą laiką jūs iš tikrųjų norėjote būti krikščionimi. Ilgai laukėte. Jau gan vėlu. Teisingai. Bet, vis tiek eikite. Tegul tai būna šis laikas. Tegul šis rytas būna rytas. „Dabar aš einu visą kelią dėl Kristaus. Aš turiu nueiti ten“.

224 Štai ji ateina. Aš matau, kaip du vyrai stumdo vienas kitą: „Žiūrėk, kas eina. Žiūrėk, kas eina. Žiūrėk. Spėju, kad ji eina į puotą pas fariziejų. Įdomu, ar fariziejus ją pakvietė?“ O, jūs . . .

225 Mes amerikiečiai per daug geri. Mes tiesiog nesuvokiame, kiek žemai esame puolę. Teisingai. Mes per daug geri. Mes visada esame geresni nei kas nors kitas. Jūs vargšas, nuogas, nelaimingas, apgailėtinas veidmaini! Argi nežinote, kad esate pražuvęs? O, Amerika, kaip dažnai Dievas norėjo jus surinkti, bet jūs nepanorėjote! Kaip Jis siuntė jums teisius vyrus, kurie pamokslavo ir gyveno iš džiūvėsių ir upelio vandens, duonos ir vandens. O jūs juokėtės iš jų ir vadinote juos „šventais velenėliais“, sodinote juos į kalėjimus ir į kitas vietas, ir niekinote juos. O, jūs esate per daug geri. Jums—jums nieko nereikia.

Biblijoje sakoma, Apreiškime: „Argi nežinote, kad esate akli, nelaimingi, apgailėtini, vargšai, nuogi ir to nežinote?“ O, taip!

226 Taip, ponija, jūs galite imti ir išeiti iš čia, viską susitvarkyti, apsirengti savo geriausius rūbus. Jūs galite vaikščioti į geriausias bažnyčias. Jūs galite susitvarkyti, pasidaryti savo plaukų šukuoseną, ar kaip jūs ten vadinote tai, ir dėvėti aukštakulnius batus, ir išsidažyti kaip cirke, ir nuėjus į bažnyčią sakyti: „Aš esu tokia pat gera kaip jie“. O, jūs apgailėtini, akli, vargšai! Nežinote, kad esate pražuvę. Taip.

227 Jūs manote, kadangi galite keisti savo drabužius, ir pone, kadangi jūs galite šiandien važinėti geru automobiliu, ir turite gerą darbą, ir viršininkas patapšnoja jums per petį, jūs manote, kad viskas sutvarkyta. Jūs vengiate bažnyčios. Jūs nepanorėsite eiti į tokią vietą, kur jie eina prie altoriaus ir meldžiasi. Jums bus gėda, kad kaimynai gali pamatyti. Jūs vargšas veidmainis! Argi nežinote, kad esate pražuvęs? Jūs nenorite Jėzaus. Jūs neturite Jam vietos.

Kumštelėdami vienas kitą, pasakė: „Žiūrėk, kas eina“. Taigi.

Jie praėjo pro mane, nepastebėję, kur kartą jie
praėjo su šypsena. (Jūs girdėjote seną dainą.)

Dabar pažymėtas aš, pažymėtas, pažymėtas,
Dabar pažymėtas aš, kur tik aš einu;
Pažymėtas aš, pažymėtas, pažymėtas,
Regis žino visi, kas esu. (Teisingai.)
Bet buvau užantspauduotas aš,
užantspauduotas, užantspauduotas,
Buvau užantspauduotas Dieviškąja Dievo
Dvasia;
O šlovė Dievui! Aleliuja! Amen!
Aš esu Jo, žinau - mano Jisai.

Pirmyn, ir kumštelėkite, jeigu jūs to norite. Aš esu savo kelyje. Aleliuja! Aš judėsiu toliau ir toliau. Teisingai. Savo kelyje.

228 Štai ji eina. Ji uždengia savo veidą šydu. Eina tolyn gatve. Visi tie veidmainiai kumščiuoja vienas kitam. Ji eina tiesiai ten, kur visa tai yra. Ji pakyla, ašaros rieda jos skruostus. Jie matė, kad ji verkia. „Idomu, kodėl ji verkia?“

229 Ji sustoja eilės pakraštyje. Pakelia akis. Ji sako: „O, aš negaliu. Aš negaliu. O, aš tiesiog negaliu to padaryti. Aš negaliu. Bet, žiūrėk, ką Jis pasakys, kai sužinos, kas aš esu?“

Tai yra geras dalykas, nusidėjėli. Jis žino, kas jūs esate. Amen. Bet koku atveju, ateikite. Bet koku atveju, ateikite.

230 O jūs, fariziejai, visą laikąėjote į bažnyčią, ir turėtumėte būti krikščionis, Jis žino, kas jūs esate. Nesijaudinkite. Jis žino, kas jūs esate. Jis žino, kas yra jūsų viduje. Jūs gėdinatės eiti prie altoriaus, kai tiek laiko priklausėte bažnyčiai, bet Jis žino jus. Jis žino, kas jūsų viduje.

231 Ji sustoja. Ji tarė: „O, aš tiesiog negaliu to padaryti. Aš tiesiog negaliu to padaryti. Ką Jis pasakys apie tokią moterį kaip aš? Ką Jis pasakys? Bet štai, jie pakvietė Jį, ir tai mano galimybė“.

232 O, jūs nesuvokiate, kokią galimybę jūs turite. Šiandien turite galimybę, draugai, kad būtumėte pripildyti Šventosios Dvasios. Šiandien turite galimybę tapti Dievo šventuoju. Jūs neturite būti dvokiančiu nusidėjėliu. Jūs galite būti šventuoju. Jūs neturite būti veidmainiu. Jūs neturite būti bažnyčios lankytoju ir nebūti krikščioniu. Jūs neturite toliau taip vaikščioti ir elgtis, lyg būtumėte krikščionis, ir lankyti bažnyčią, kas paslėptumėte savo niekingumą. Jūs iš tikrųjų galite būti krikščioniu. Jūs turite galimybę.

233 Ir štai ji. Ji sako: „O, pažvelk. Bet ką Jis pasakys, jei aš ateisiu? Ką Jis padarys?“ Bet aš girdžiu, kaip ji sako: „Na, kartą aš girdėjau Jį pamokslaujant“. Stai taip. Jeigu jūs kada nors išgirsite Jo Žodį, nuo tada kažkas pasikeis. O, šlovė! „Vieną dieną aš girdėjau Jį ten, prie Galilėjos kranto“. Pasakė: „Visi tie, kitos rūšies žmonės, stovėjo aplink Jį. Jis pakėlė Savo brangias rankas ir tarė: „Ateikite pas Mane visi, kurie vargstate ir esate prislėgti. Aš jums duosiu ramybę““. Ji pagalvojo: „O, Tu žinai, kad tai ir yra ko man reikia - ramybės. Mano vargšė, apgailėtina siela dega. Ir Jis pasakė: „Kas tik nori“. Tai reiškė mane. Tai buvau aš. Žinoma. Bet pažvelk, kas stovi tarp manęs ir ten.“

234 Štai kas stovi tarp jūsų ir Jo. Ten, tarp jūsų ir Jo stovi daugybė apgavikų. Yra daugybė, kurie laikys jus atokiau nuo Jo. Yra daugybė tokių, kurie pasakys, kad tai beprotybė. Jie vis dar stovi tarp jūsų ir Jėzaus, bet Jis pasakė: „Ateikite“. Aleliuja! „Ateikite“. Žinoma taip.

235 Broli, žinote, ką ji padarė? Ji pasiemėme alebastro dėžute po pažastimi, ir ji pradėjo prasistumti sau kelią, iš vienos pusės ir iš kitos. Ji alkūnėmis prasibrovė pro minią, kol ji pasiekė Jėzų.

Ar galėtumėte tai padaryti? Alkūnėmis prasiskinti sau kelią, tolyn nuo netikėjimo, „Tos stebuklą dienos praėjo. Nėra tokio dalyko kaip Šventoji Dvasia“.

Tiesiog toliau stumdė juos tolyn, prasiskindama sau kelią, kol galiausiai ji pasiekė Jį.

236 Taigi, štai ji stovi. Ji stovi prieš Jėzų, vienintelę vietą, kur ji kada nors galėjo rasti ramybę savo sielai. Ji bejėgė. Ji krenta žemyn. Krenta ant žemės. Ji pradeda kukčioti ir verkti. Ašaros rieda jos skruostais. O, ji tokia kalta. Ir ji tokia liūdna, matydama, kad Jis ten sėdi nešvariomis kojomis; pokylyje, ir su nešvariomis kojomis. Ir ji vis verkia. Ir pirmas dalykas, žinote, ji visiškai nebesivaldė. Ji nežinojo, ką ji daro.

237 Dievas padeda mums kartas nuo karto taip visiškai nebesivaldyti, kad galėtume patekti pas Jėzų, kad būtume išgelbėti. Broli, aš prisimenu, kai aš atėjau pas Jį, aš visiškai nebesivaldžiau. Man nerūpėjo, kas buvo aplinkui. Aš verkiau. Aš šaukiau. Aš šlovinau Viešpatį. Man nerūpėjo, kas ką sakė. Aš buvau kaip ne savas. Dievas padeda mums patraukti į šalį tuos senus, sausus mokymus ir denominacijas, kad mes galėtume ateiti pas Jėzų ir būti išgelbėtais.

238 Ji visiškai nebesitvardė. Ašaros riedėjo jos skruostais. Pirmas dalykas, žinote, ji nebesitvardė. Ji stovėjo prie meilės šaltinio. Ir ji buvo kaip nesava, kol ji suvokė, kad ji plauna Jam kojas ašaromis, kurios rieda nuo jos veido.

239 O, koks nuostabus vanduo! Koks nuostabus vanduo! Atgailaujančios nusidėjėlės ašaros, plaunančios purvinas Jėzaus kojas. Atgailaujančios nusidėjėlės ašaros, plaunančios purvinas Jėzaus kojas. Ji kaip nesava. Ji trina Jo kojas. Ji tiesiog nežinojo, ką daryti. Jos širdis buvo tokia laiminga, kad ji turėjo galimybę stovėti Jo Akivaizdoje. Ji plovė Jo kojas savo ašaromis, tiesiog trindama jas.

240 Ir pirmas dalykas, žinote, ji tiek susijaudinusi, ir tokia ne sava, kol jos. . .jos plaukai, atsirišę krito žemyn. Ji buvo susisukusi visas garbanas, žinote, ant viršugalvio, ir jos plaukai išsidraikė. Ir ji pradėjo savo plaukais šluostyti Jo kojas. O, koks rankšluostis šluostymui!

241 Klausykitės. Jeigu kai kurios moterys mūsų dienomis panorėtų nuplauti Jo kojas ir nuvalyti jas savo plaukais, tam jos turėtų atsistoti ant galvos. Jos apkirpo savo plaukus. Teisingai. Atminkite, palaukite minutėlę, aš nepasakiau tai kaip juoką. Tai ne laikas juokams. Leiskite man kažką pasakyti. Tai yra Biblija. Biblijoje sakoma, kad moters plaukai yra jos šlovė. Teisingai. Ir žiūrėkite. Kas atsitiko?

242 Vienintelis padorus dalykas, kuri jį turėjo - buvo jos ilgi plaukai. Ir jie krito žemyn prie jos kojų . . . prie Jo kojų. Ji padėjo savo šlovę prie Jo kojų. Ji šluostė Jam kojas savo šlove. Aleliuja! Dieve, padėk mums daryti tą patį. Šluostydama Jo kojas, plaudama jas ašarų vandeniu, iš atgailaujančios širdies šaltinio. Iš savo širdies, liedama ašaras: „O Dieve, aš tokia niekinga. Aš toks apgailėtina, Viešpatie. O Dieve!“ Ir jos šlovė gulėjo tiesiai prie Jo kojų. Ji šluostė kojas savo šlove. Koks vaizdas! Koks išgelbėjimo paveikslas! Ašaros iš jos akių, plaunančios Jo kojas. Šlovė, vienintelis padorus dalykas, kuri jį turėjo, ji tuo nušluostė kojas. O, tai bent!

243 Ji keliasi; ji negali atsistoti. Ji buvo pusiaukelėje, ašaros riedėjo jos skruostais. Tai buvo panašu į fontaną, srūvantį jos veidu. Ir ji nuplovė Jo kojas. Ir ji paima tą alebastrinę dėžutę; ji nulaužia viršūnelę - jos galą. Ir ji išpila visa tai. Ne tik apšlaksto Jo kojas; ji išpila viską. Visą savo pragyvenimą, visą savo šlovę, visus savo pinigus, viską, ką ji turėjo, ir net visą savo širdį, išliedama ašaras, ji padeda tai prie Jėzaus kojų.

244 O, vargšas bažnyčios narį, apgailėtinas veidmaini, stovintis ten, viskas aplink jus, toks ceremonialus ir abejingas. Argi jūs nematote, ką darė ši vargšė prostitutė? Ji viską dėjo prie Jėzaus kojų. Ji norėjo, kad Jis būtų pasveikintas.

245 Kas nutiko pokyliui? Kam rūpi, kas nutiko pokyliui. Man nerūpi pokylis. Man rūpi tai, kad nusidėjėlis ateitų pas Kristų. Nesvarbu kaip jį ten atėjo, bet jį ten atėjo. Senas pokylis, tai šios dienos bėda. Taip užsiėmę vakarėliais ir kitais dalykais, sriubų vakarienėmis, pramogomis ir beisbolo varžybomis, sukčiavimu bažnyčioje, ir viskuo, kol jūs—jūs leidžiate Jėzui išeiti. O, kaip apgailėtina!

246 Štai. Pokylis iširo. Pažvelkite į juos visus, stovinčius aplink, žiopsančius, besidairančius. Dabar žiūrėkite. Fariziejus kumštelėjo vienam: „Taigi, matai, jeigu jis būtų pranašas, jis žinotų, kokia moteris stovėjo prie jo. Matai, sakiau tau, kad jis ne pranašas. Matai, aš dabar žinau, kas jis toks“.

247 Ta vargšė moteris negalėjo šito išvis girdėti. Ji buvo tokia laiminga. Ji tikriausiai galvojo: „Kas, jeigu Jis būtų pajudinęs savo koją?“ Jeigu Jis pajudintų savo koją? Jeigu ji būtų . . . Jeigu Jis būtų pajudinęs vieną koją, ji būtų nubėgusi. Bet, žinote, Jis to nepadarė. Jis džiaugėsi tuo. Jis džiaugėsi tuo patarnavimu Jam. Jis džiaugėsi, kad kažkas Jį taip myli. Jis tiesiog laikėsi labai ramiai. Ir jį paėmė vieną jo koją, paskui kitą. Ir jį pradėjo [Brolis Branhamas pavaizduoja pabučiavimą—Red.] bučiuoti Jo kojas. O, tai bent! Ji buvo be galo laiminga. O Dieve, aš norėčiau, kad mes galėtume būti tokie. Tiesiog sėdėti prie Jo kojų.

248 Na, tuomet, pirmas dalykas, žinote senasis fariziejus pasakė: „Matai, aš tau sakiau, kad jis ne pranašas. Jis būtų žinojęs“. Pasakė: „Pažvelk, ši moteris net sugadins jo reputaciją“.

O, koks aklas. O, tai bent! O, išdidumas yra toks blogas dalykas! Paklauskite. Ji... Jis manė, kad ta moteris sugriaus Jo reputaciją.

²⁴⁹ Na, broli, Jėzaus įgijo reputaciją tarp nusidėjėlių. Štai kur Jis įgijo Savo reputaciją. Ne tarp ceremonialių ir formalių, bet tarp nusidėjėlių, kurie troško atgailauti. Štai kur Jėzus įgyja reputacija, kai nusidėjėliai ateina pas Jį.

²⁵⁰ Ir štai ji, nuplovė Jam kojas. Ir ji tiesiog bučiuoja Jo brangias kojas, sakydama: „O Dieve! Tik pagalvok, aš bučiuoju, tiesiog dabar; o po kurio laiko didžiuliai viny persmeigs jas, dėl Kraujo praliejimo už mano nuodėmės“, ir toliau bučiuoja Jo kojas.

O Simonas stovėjo ten, „Ak-hm“. O, aš galiu matyti, kaip jo veidas paraudonuoja, o paskui išbalsta iš pykčio. O-o-o, tai bent!

²⁵¹ Jėzus pasisuko į jį. Jis tarė: „Simonai, Aš turiu tau kai ką pasakyti“. Jūs suprantate? „Aš turiu tau kai ką pasakyti. Aš atėjau į tavo namus pagal tavo prašymą. Tu prašei Manęs, kad atečiau. Ir tu nedavei Man jokio vandens nuplaukyti Mano kojoms“. Pasakė: „Aš atėjau į tavo kambarį, o tu nedavei Man aliejaus, kad pateptum Mane“. Ir tarė: „Tu net nepabučiavai Manęs. tu nepasveikinai Manęs“. O Dieve!

Branhamo bažnyčia, pabusk!

²⁵² „Tu nenuplovei Man kojų. Tu pasakei Man, kad atečiau, ir tu nenuplovei Mano kojų. Tu leidai Man sėdėti čia, sugėdintam. Aš norėjau būti kažkuo vertingas, bet tu Man neleidai. Tu nenuplovei Mano kojų. Tu nedavei Man aliejaus, kuriuo galėčiau patepti Savo veidą. Jie degė; Mano skruostai degė. Dvi dienas Aš keliavau po šia kaitria saule. Tu nepadavei Man jokio patepimo aliejaus, kuris padėtų Mano vargingam, perdžiuvusiam veidui. Mano kojos purvinos ir smirdančios, o Tu nepadavei Man jokio vandens, kad nusiplauti. Ir tu net nepabučiavai Manęs, kad pasveikinti Mane. Bet, - tarė Jis, - ši vargšė moteris, nuo to laiko, kai čia atėjo į šiuos namus, nenustoja bučiuoti Mano kojas“. Aleliuja! „O, Aš nepadarysiu tau šito“.

Tarė: „Ir aš tau sakau, - moteriai, - tavo nuodėmės, kurių yra daug, visos tau atleidžiamos“.

²⁵³ Ką gero jums duos jūsų ceremoniali bažnyčia? Ką gero jums duos tas senas dokumentas, kuriame yra įrašytas jūsų vardas? Jūs turite nuoširdžiai priimti Jėzų; kad patrauktų šį seną formalumą iš jūsų.

²⁵⁴ Jis pasakė: „Jos nuodėmės, kurių yra daug, visos atleistos“. Aš tiesiog nebėgalio toliau pamokslauti. Aš galvoju... O Dieve! „Tavo nuodėmės, kurių buvo daug, visos atleistos. Dabar eik ramybėje“. Ji stovėjo prie Jo. Jos skruostai buvo murzini. Jos akys užtinusios. Aliejus buvo aplink jos burną ir jos veidą, nuo bučiavimo Jo kojų, kai ji patepė Jį. Ašaros rieda jos skruostais.

Jos plaukai nukarę, persisunkę mėšlu ir dulkėmis, nuo kelio, kurį kabojo jos plaukuose, kai ji šluostė Jo kojas. Ir klausėsi to Žodžio: „Tu pati prisidarei sau keblumą, bet, - klausėsi Jo, - dabar visos tavo nuodėmės yra tau atleidžiamos“. O, o, o! „Visos tavo nuodėmės tau atleistos. Eik ramybėje“. O Dieve!

Aš noriu stovėti ten. Aš noriu taip pat tai padaryti, vieną iš tų šlovingų dienų, kai viskas baigsis, kai bus pasakytas mano paskutinis pamokslas.

²⁵⁵ Aš suvokiū, kad senstu. Aš pasakiau vaikinams ši rytą, pasakiau: „Man jau keturiasdešimt šešeri metai. O, aš turiu ką nors nuveikti dėl Dievo“. Aš negalėsiu būti čia labai ilgai; gamta rodo tai. Jeigu aš liksiu dar dvidešimt, taip, dvidešimt metų, pažvelkite kur aš būčiau. Gyvenimas blėsta; jis praeina. Aš galiu tai pasakyti.

²⁵⁶ Bet vieną dieną, kai viskas baigsis, nenorėsiu jokio dvaro. Aš nenoriu kažko didelio Danguje. Aš noriu prišliaužti prie tų pačių kojų. Pažvelgti į jas ir paglostyti šiek tiek jas savo ranka. Pabučiuoti Jam kojas, pasakyti: „O Jėzau! O!“ Pasakyti: „Tu mylėjai mane, kai mano kelias buvo toks miglotas. Kada aš taip stokojau, Viešpatie, ir buvau toks abejingas, Tu mylėjai mane tada. Tu esi Tas, kuris atvedei mane, Jėzau. O, aš myliu Tave. Aš myliu Tave“. O, o! „O Jėzau! O Jėzau! Šios kojos buvo sužeistos dėl manęs, Jėzau. Aš Tave myliu. Aš Tave myliu“. O, o, o, o!

²⁵⁷ Aš trokštu paliesti Jį štai taip, pasakyti: „Dabar, Mokytojau, Tu viską žinai apie tai“. Aš jaučiu, kad galėčiau išeiti. Tai, tai būtų—tai būtų mano užmokesčiu už visus vargus kelyje. Gyvenimo vargų gali būti daug, ir jie galbūt sunkūs, kurie nereikšmingi jie atrodys tą rytą, kada vaikščiosime auksinėmis gatvėmis. Čia yra tiek daug kalvų, į kurias mes turime užlipti. Aš dažnai būnu pavargęs. Bet vieną dieną, kai aš nuvyksiu ten, peržengdamas savo paskutines pastangas. Jei tik aš galėčiau pamatyti Jį, paglostyti Jo kojas ir pasveikinti Jį. Jei aš galėsiu pasakyti: „Viešpatie Jėzau, o, aš toks laimingas, kad Tu pamilai manę, kai aš buvau toks nuodėmingas. Aš toks laimingas, kad Tu mane saugojai, kai nieko negalėjau padaryti, Viešpatie, Tu tiesiog padėjai man. Kai aš sirgau, Tu mane išgydei, Viešpatie. Kai aš buvau nusidėjėlis, Tu man atleidai. O, palaimintasis Jėzau, leisk man vėl paglostyti Tavo brangias kojas“. O, o! O, tai bent!

Aš tiesiog daugiau nebegaliu pamokslauti. Palenkime savo galvas tik minutėlei, kol pianistė ateis, jei ji panorės.

²⁵⁸ Brangusis Jėzau, o, Jėzau su nešvariomis kojomis! O, o, o, o! Šis šaltas pasaulis yra abejingas, darydamas Tave nepageidaujamu. Jėzau, ką aš galiu padaryti? Brangus Dieve, ką aš galiu padaryti? Aš noriu susitikti su Tavimi vieną dieną, Viešpatie. Aš noriu paglostyti Tavo brangias kojas ir pasakyti: „Viešpatie, Tu pamilai mane. Tu buvai randuotas dėl manęs. Tu

buvai sužeistas už mano nusižengimus, ir Tavo rėžiais aš buvau išgydytas. Aš myliu Tave, taip, Viešpatie, kadangi Tu pamilai mane“. Argi Tu, Viešpatie, neleisi mums visiems tai padaryti? Suteik tai, Tėve.

²⁵⁹ Kol mes esame palenkę galvas. Įdomu, ar dabar jūs nepagalvotumėte. Ar galėtumėte pakelti ranką, tik minutėlei, kas galėtų pasakyti: „Broli Branhamai, aš buvau nusidėjėlis. Dabar aš noriu priimti Jėzų. Aš pakviečiau Jį į savo namus, broli Branhamai. Aš tarsi gėdijausi Jo prieš savo žmones“. Telaimina tave Dievas, motina. „Aš pakviečiau Jį į savo namus; aš Jo nepriėmiau kaip reikiant. Man buvo tiesiog šiek tiek gėda. Aš mačiau ateinančius savo kaimynus; laikas man eiti melstis, aš tiesiog praleidau tai; nieko nesakiau. Man gėda, broli Branhamai, kad aš tai padariau“.

²⁶⁰ „Jėzau, man gėda. Aš ruošiuosi pakelti į Tave savo ranką, Jėzau, ir paprašyti Tavo atleidimo. Aš nepriėmiau Tavo taip, kaip turėjau“. Telaimina tave Dievas, jaunuoli. Kas nors dar pakelsite ranką, pasakydami: „Dieve, būk man gailėstingas“. Telaimina jus Dievas, vaikinė. Telaimina jus Dievas, ponija.

²⁶¹ Jėzus yra čia. Jis yra čia tiesiog taip pat, kaip Jis kada nors yra buvęs. Jis yra čia lygiai taip pat, kaip Jis buvo fariziejaus puotoje. Mes pakvietėme Jį ateiti ši rytą. Štai ir Jis. Ar jums ne gėda dėl savęs? Ar jūs nenorėtumėte, kad tos ašaros riedėtų jūsų skruostais, kad pasakyti tai Jam: „Viešpatie, man gėda. Aš—aš—aš noriu būti abejingas. Aš—aš—aš noriu mylėti Tave. Aš noriu daryti viską“? Ar neiškeltumėte prieš Jį savo rankos? Sakydami: „Tuo Viešpatie. . .“ Telaimina jus Dievas, broli. Telaimina jus Dievas, broli. Telaimina Dievas jus, jus, jus; jus, sese. Pažvelkite į vinimis persmeigtas Jėzaus kojas. Telaimina jus Dievas, broli. Kas nors, jūs ką tik pakėlėte savo ranką. Telaimina jus Dievas, sese. Telaimina jus Dievas, broli. Telaimina jus Dievas, sese. Tiesiog laikykite palenkę savo galvą, kol Dievas kalba dabar.

Amžių Uola, plyšys . . .
Leisk pasislėpti Tavyje;
Tegul vanduo ir . . .

²⁶² Telaimina jus Dievas, Doe. Na, ateiškite tiesiog dabar. Tiesiog ateiškite. Ar neateisite tiesiog pas Jį čia? Kas nors iš čia, esantis nusidėjėliu, ar nenorite ateiti ir atsiklaupiti?

. . . dvigubas išgydymas,
Išgelbėk nuo rūstybės ir padaryk mane tyra.

Kol aš kvėpuoju šiuo trumpalaikiu kvėpavimu,
Kai mano akys užsimerks mirčiai,
Kai aš pakilsiu į nežinomus pasaulius,
Ir išvysiu Tave, Tavo Soste,
Amžių Uolą, plyšys dėl man,
Leisk man pasislėpti Tavyje.

263 Jūsų požiūris dabar gali pakeisti visą paveikslą. Ar neateitumėte prie altoriaus, atsiklaupiti? Jūs, kurie jaučiatės kalti, ar neateitumėte atsiklaupsite prie altoriaus? Viena dieną jums teks susitikti su Juo - Amžių Uola. Ką jūs darote dėl Jo dabar? Tai jūsų galimybė.

. . . į nežinomus pasaulius,
Ir išvysiu Tave, Tavo Soste,
Amžių Uolą, plyšys dėl man,
Leisk man pasislėpti Tavyje.
O . . .

264 Dabar tai yra jūsų galimybė, jei ateisite prie altoriaus melstis. Altorius atviras visiems, kurie nori ateiti, dabar, kad priimti Kristų kaip savo Gelbėtoją. Eikite aplink altorių ir melskitės. Ar padarysite tai? Jei nėra vietos aplink altorių, atsistokite tiesiog praėjimuose. Ir mes tuoj melsimės, po keleto minučių.

Taigi, padainuokime ją dar kartą:

Kai aš pakilsiu į nežinomus pasaulius,
Ir išvysiu Tave, Tavo Soste,

265 „Amžių Uola, prisimink mane tą sekmadienio rytą Branhamo bažnyčioje, kai aš ateisiu prie altoriaus. Aš mačiau, kad Tu nori būti gražiai priimtas, aš atėjau atiduoti Tau savo gyvenimo. Aš atėjau, kad iš naujo pašvęščiau Tau savo gyvenimą“. Jei čia yra kas nors, norintis iš naujo pašvęsti savo gyvenimą, ateikite dabar.

Kol aš kvėpuoju šiuo trumpalaikiu kvėpavimu,
(Taip, Viešpatie.)
Kai mano akys užsimerks mirčiai,
Kai aš pakilsiu į nežinomus pasaulius, (Tai turi ateiti.)
. . . išvysiu Tave Tavo Soste,
Amžių Uolą, plyšys dėl man,
Leisk man pasislėpti Tavyje.

Kol aš kvėpuoju šiuo trumpalaikiu kvėpavimu,
Kai mano akys užsimerks mirčiai, (O Dieve!)
Kai aš pakilsiu į nežinomus pasaulius,
Ir išvysiu Tave, Tavo Soste,
Amžių Uolą, plyšys dėl man,
Leisk man pasislėpti Tavyje.

Aš Keliauju Į Pažadėtąją Žemę.

. . . pažadėtąją žemę,
Aš keliauju į paž- . . .

Prasibraukite pro minią. Ateikite.

O kas ateis ir eis su manimi?
Aš keliauju į pažadėtąją žemę.

Aš keliauju į pažadėtąją žemę,
[Tuščia vieta juostoje—Red.]

. . . su manimi?

Aš keliauju į pažadėtąją žemę.

NEPAGEIDAUJAMAS KRISTUS LIT55-0911
(The Unwelcomed Christ)

Šis Viljamo Marijono Branhamo pamokslas originaliai buvo pateiktas anglų kalba sekmadienio rytą, 1955 m, rugsėjo 11 d., Branhamo bažnyčioje, Džefersonvilyje, Indiana, JAV, paimtas iš magnetinės garsajuostės ir išspausdintas pilnumoje, anglų kalba. Šis lietuviškas vertimas buvo išspausdintas ir išplatintas „Voice Of God“ Įrašų.

LITHUANIAN

©2021 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Autorinių teisių pranešimas

Visos teisės išsaugotos. Ši knyga gali būti atspausdinta namų spausdintuvu, asmeniniam naudojimui arba nemokamai duota kaip priemonė skleisti Jėzaus Kristaus Evangeliją. Ši knyga negali būti parduodama, spausdinama dideliu mastu, skelbiama interneto svetainėje, laikoma paieškų sistemoje, išverčiama į kitas kalbas, ar naudojama norint gauti lėšų, be akivaizdaus „Voice Of God“ Įrašų® rašytinio leidimo.

Norint gauti daugiau informacijos ar norint gauti kitos turimos medžiagos, prašome kreiptis į:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org